

TÁRHÁZ

III. évfolyam 4. szám – 2005. december

Téma: DICSÉRET, IMÁDAT

James K. Bridges	Énekeljete az Úrnak!	1
	Üdvössége kifejezésének egyik elsődleges módja az éneklés a hívő ember életében. Ez a cikk ennek a kifejezőmódnak a fejlesztéséhez nyújt útmutatást.	
H. Robert Rhoden	A pünkösti istenimádat szíve	4
	Egy pásztor osztja meg gondolatait arról, hogy a pünkösti istentiszteletbe bármilyen háttérből származó egyénnek tudnia kell bekapcsolódni.	
Paul Ferrin	Láthatatlan dicsőítés	10
	Az imádó gyülekezethez vezető út első lépése az imádó gyermekek lehetnek.	
	Dicsőítés az Egyházban	13
	Interjú Thomas E. Traskkel	
	Thomas Trask értékes gondolatokat oszt meg az Igébe ágyazott imádatról, ami megfelelő légkört teremt arra, hogy az ember Isten hívására válaszoljon, ezzel szabad kezét adva Neki céljai teljesítésére.	
William D. Bjoraker	Szótanulmány: Dolgozni és dicsőíteni	16
	Az eredeti kifejezésekről szóló tanulmány segítséget nyújt mind a dicsőítés, mind a munka természetének megértéséhez.	
Carol Cymbala	Zene, amely életet változtat meg	18
	A Brooklyn Tabernacle Choir története csodálatos példája annak, ahogyan Isten egy egész várost el tud érni az evangéliummal egy kóruson keresztül.	
William P. Farley	Husz János: Bohémia lúdja	25
	Husz János életének és halálának megrázó története. Állhatatos hite, amelyet mártírként is mindvégig megtartott, minden keresztyén számára élő bizonyosság.	

IGEMAGYAK

AZ IGAZI HÁLA ÖT ELLENSÉGE

Zsoltárok 30. és 103.

BEVEZETÉS

Mindkét zsoltár gyógyulásért való hálaadásról szól. Ugyanakkor mindkettő túllép az alaptémán, és más területekért is kifejezi a szerző háláját.

ÜZENET

1) Felületesség

A hála elismeri a nem-anyagi értékeket. "Ő megbocsátja minden bűnödöt" (103:3). Sokat mond az emberről, hogy miért hálás.

2) Visszatartás

A hálát tovább kell adni. „Magasztallak, Uram... Zengjetek az Úrnak, ti hívei... ezért szüntelen zeng neked a szívem” (30:2, 5, 13). „Áldjad, lelkem, az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét” (103:1).

3) Megszokottság

A valódi hála hódolattal tölti el az embert. „Az ember napjai olyanok, mint a fű” (103:15). „Betölti javaival életedet” (103:5).

4) Büszkeség

A valódi hála elkötelezetté teszi az embert. „Nem tántorodom meg soha” (30:7).

5) Feledékenység

A hála a múltra épít. „Ne feledd el, mennyi jót tett veled” (103:2)

- Jay Herndon

Burlingame, Kalifornia, USA

MEGÚJULÁS

Zsoltárok 51:10,12

BEVEZETÉS

Az I Korinthus 12:8–10 szakaszban felsoroltak közül vajon melyik a legnagyobb ajándék? Lehet, hogy a legnagyobb ajándék nincs is közvetlenül ebben a listában; ugyanakkor talán ez szolgálja leginkább a hívő keresztyén mindennapi szükségleteit: a Szent Szellembe való bemerítkezés, a nyelveken szóolás ajándékának bizonyítékával, ahogy azt a Cselekedetek 2., 10. és 19. fejezetében találjuk.

ÜZENET

1) A nyelvek nemei a sort nyitó ajándék.

a) Ez jelent meg először pünkösöd napján (Cselekedetek 2:4).

b) Ez jelent meg először Kornéliusz házában (Cselekedetek 10:45-46).

c) Valószínűleg Pál apostol is ezt tapasztalta meg először (I Korinthus 14:18 alapján).

d) Ez jelent meg először Efézusban (Cselekedetek 19:6).

2) Ez a természetfeletti „óvodája”.

a) Annyira hozzászoktunk a természetes élethez, hogy nehezen tudunk átlépni a természetfelettibe.

i) A nyelveken szóolás lehet a „kilövőállás”.

ii) A nyelveken szóolás a természetfelettibe emel bennünket.

3) Ez az egyedüli ajándék, ami mindenkinek adható (I Korinthus 14:5).

4) Ez az egyedüli ajándék, amely szinte akárhol, akármikor, bármilyen körülmények között megnyilvánulhat.

5) Ez az egyedüli ajándék, ami személyes épülésre adatott (I Korinthus 14:4).

6) Ez a szellemi nyelv (I Korinthus 14:15).

7) Csodálatos szellemi fegyverünk (I Korinthus 10:3-5; Efézus 6:18).

8) Imádó ajándék.

a) Isten igazi imádókat keres (János 4:23–24).

b) Az imádatnál nincs magasabb szintű szellemi tevékenység.

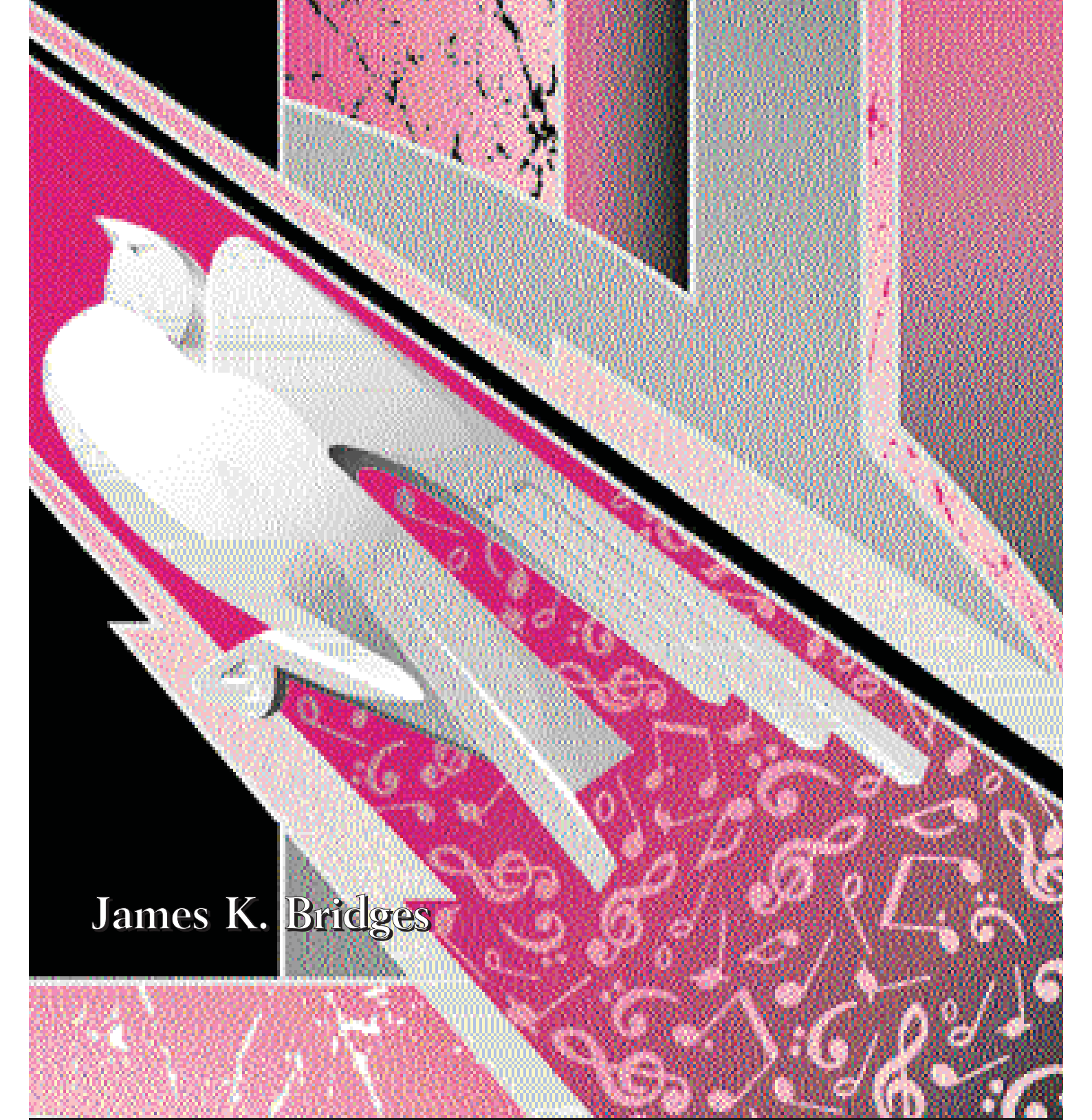
c) Nincs magasabb módja az imádatnak, mint a Szent Szellem által, nyelveken való imádás.

ÖSSZEFOGLALÁS

Sokan a nyelveken szóolást a legkisebb ajándéknak tartják, de sok tekintetben a bizonyítékok azt mutatják, hogy ez a legnagyobb ajándék.

- Robert L. Brandt,

Billings, Montana, USA

James K. Bridges

Énekeljetek az Úrnak!

Teológia

Thomas H. Lindberg

Szent Szellel

a munkálkodó Is

Ha velünk akar szolgálni

Gyermekmisszió
Hajléktalan misszió
Sátormisszió
Kórházmisszió
Ifjúsági munka
Tini munka
Royal Rangers
ICI
Cigánymisszió
Külmisszió
Országos Imahálózat
SZERÁF dicsőítőcsoport
Keresztény Tréning Férfiaknak
Élő Víz magazin
Szociális munka
Pünkösdi Teológiai Főiskola
Rehabilitációs otthon
Idősek otthona
Általános Iskola
Több mint száz
gyülekezet és
helyi közösség

1%

1%-ot a keresztény,
hogy a feketét ne

Ha egyetért céljainkkal

0138

**Evangéliumi Pünkösdi
Közösség**
független történelmi
kisegyház

krisztusi Európáért,
mondjuk fehérnek!

Jézus Krisztus egyházának mindig is sajátos jellemzője volt, hogy tagjai bizonyágtételekkel és énekléssel hirdették a megváltást. „Így szóljanak az Úr megváltottai!” – buzdít a zsoltáros (107:2), rámutatva ezzel az egyik különleges ismertetőjegyre mindazoknak, akik Jézusban leltek rá Megváltójukra. Hiszen akinek a szívét szabadabbá tette a bűnöktől Jézus Krisztus vére, az a zsoltárossal együtt mondhatja: „Éneklek az Úrnak, amíg élek, zsoltárt zengek Istenemnek, amíg csak leszek.” (104:33)

Napjaink egyházában az éneklés számít a leggyakoribb dicsőítési formának, néhol azonban oly mértékben elüzletiesedett, ami a korábbi századokban ismeretlen volt. Nagyon fontos, hogy Krisztus teste mindig az eredeti célt szem előtt tartva éljen a dicsőítés eme fontos eszközével, és ne engedje azt elvilágiasodni, ami azután nem biblikus gyakorlatokhoz vezet.

Léteznek bizonyos igei irányelvek az énekléssel és zenéléssel kapcsolatban, amelyeket szem előtt kell tartani ahhoz, hogy a dicsőítés valóban épülésére legyen az egyháznak, és segítsen betöltenie küldetését. Ezen irányelvek között szerepelnek többek között olyan fogalmak mint az egység, a mélység, az egyensúly, a tanítás és a lélek.

EGYSÉG

Fontos igazság fogalmazódik meg a 2 Krónika 5:13-ban, ahol Izrael első templomának a felszenteléséről olvasunk. Úgy olvaszuk, hogy az énekeseknek és a zenészeknek (harsonásoknak, cintányérosoknak és mindazon hangszereknek, amelyeket Dávid készíttetett az Úr dicséretére) „az volt a tisztük, hogy összehangolva zengjék az Úr dicséretét és magasztalását”. Az énekesek, a zenészek és a gyülekezet összehangolt dicsérete az egység csodálatos dallamaként szállt az Úr fülébe. A mi istentiszteleteinken is ez kell, hogy legyen a célja a zenével, énekekkel történő dicsőítésnek. Erre az egységre utal a Cselekedetek 2:1, amikor azt írja, hogy a tanítványok „mindnyájan egy akarattal együtt valának” (Károli); ez a feltétele, hogy az Úr meglátogathasson bennünket az összejöveteleinken.

A kórus és a zenekar dicséretének egygyé kell olvadnia a gyülekezet hangjával, hogy egy szívből és elméből szálljon a hálaadás Isten elé. A dicsőítők nem független előadóművészek, hanem az imádat légkörét hivatottak megteremteni, amely azután a gyülekezetet is elsegíti Isten jelenlétébe. Az istentiszteleteken elhangzó éneklés és zene nem showműsor, amelyet előadók egy csoportja mutat be a közönségnek. Az efféle hozzáállás nem eredményez szellemből való dicséretet, melynek hiányában a lelkek aratása is elmarad.

MÉLYSÉG

Az éneklés és a zene akkor válik csupán dicsőítéssé, ha tovább – mélyebbre – tud menni az érzelmi és testi reakciók szintjénél.

A dicsőítés elkezdődhet ugyan érzelmekből fakadó és testi válaszadással, ám ha megmarad ezen a szinten, nem fogja érinteni az ember legbensőbb lényét. Az értelem megújulásának, az akarat átformálódásának és a szellem átalakulásának el kell érnie azt a szintet, ahol „mélység mélységnek kiált” (Zsoltárok 42:8 – az angol fordítás alapján) – vagyis amikor Isten legbensőbb lényé találkozik az ember legbensőbb lényével.

Pál apostol „zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket” említ az Efézus 5:19-ben, amely dicsőítési formákat a korabeli egyház alkalmazott a dicsőítésben. E megkülönböztetések arra engednek következtetni, hogy az egyház nem a modernség vagy a stílus népszerűsége alapján kategorizálta énekeit, hanem mélység tekintetében értékelték azokat. Az I Korinthus 14:15-ben is felhívja rá figyelmünket az apostol, hogy dicséretet énekelni lehet „az értelemmel”, de lehet mélyebb szinten, azaz „a lélekkel” is.

A „lélekben és igazságban” történő imádat (János 4:23) a pünkösdi dicsőítésben tud a leginkább megvalósulni. Az énekesek és a zenészek abban hivatottak segíteni, hogy dicsőítésünk elérje az ige szerinti mélységet, s így az egyfajta „lelki áldozattá” váljon, amely „kedves Istennek Jézus Krisztus által” (I Péter 2:5).

EGYENSÚLY

Pál apostol arra tanít bennünket az I Korinthus 14-ben, hogy az igazi pünkösdi istentiszteletnek szellemi alkotórészei is vannak. Megtudjuk tőle, hogy minden egyes alkotóelemnek megvan a maga helye, és nem szabad elrabolnia az időt a dicsőítés más formáitól, vagy éppen azok helyére lépnie. Helye van például az istentiszteleten a nyelveken szólásnak és a nyelvek magyarázatának, de nem szabad, hogy ezek töltsék ki az istentisztelet java részét. Gyakorlásukat két-három főre korlátozza az apostol, mivel egy jól kiegyensúlyozott istentisz-

teleten más fontos, és ugyancsak az Úrtól való megnyilatkozási formáknak is teret kell kapniuk.

Ha a zenés dicsőítés olyan sok időt vesz el az istentiszteletből, hogy nem marad idő imádkozásra, Isten Igéjének a tanulmányozására vagy előrehívni az embereket, nem beszélhetünk egyensúlyról. Isten imádata sok minden mást is magában foglal az éneklésen és a zenén kívül. Az egészséges egyensúly hiánya szellemi alultápláltságot eredményez a gyülekezetben, mivel hiányzik az igehirdetés és a tanítás. Az igazi pünkösdi gyülekezetben azonban megvan ez az egyensúly.

TANÍTÁS

Soha nem az számít igazán, hogy milyen dalokat éneklünk, hanem hogy mit éneklünk el bennük. A tartalom a lényeg. Egyszer azt kérdezte valaki: „Lehet-e bármi baj azzal, ha igéket éneklünk?” A válasz természetesen az, hogy a Bibliát énekelve sohasem „foghatunk mellé”, de a Szentírással vissza is lehet élni, ha rossz az indítékunk, például valamilyen haszon reményében alkalmazzuk az igéket. A hanganyagkiadás és a szerzői jogvédelem például igen jól jövedelmező üzlet, ám Isten házáat egyfajta kereskedőházzá, vagy Jézus szavaival élve: „rablók barlangjává” teszi.

A mai énekekből és dicséretekből gyakran hiányoznak azok a fontos tanbeli igazságok, amelyek annak idején ilyen egységessé formálták az Assemblies of God közösséget. Ma a Szentírásból merített igék javarészt a hálaadással kapcsolatos témákra korlátozódnak. A dalok ritkán ejtenek csak szót a Krisztus vére által elnyert megváltásról, a szentlélekkeresztségről, a Jézusba vetett hit általi gyógyulásról, az Úr második eljövételéről és egyéb bibliai tanításokról. Dalaink egy része amolyan „általános” dicsőítést ered-

ményez, ami már nagyon közel áll ahhoz, hogy magát a dicsőítést dicsőítsük.

Mi, pünkösdiék szinte mindig arra használjuk a dicsőítést, hogy kiénekelhessük magunkból a saját élményeinket, érzéseinket: „Nagy dolgot tett velem az Úr!” Szeretünk énekelni a vérről, amely eltörölte bűneinket és a Szent Szellem erejéről is. Énekelünk ünnepeket, hogy az Úr segítségével felkeltünk betegágyunkból, vagy az Egyház elragadtatását – áldott reménységünket –, amelyben Jézus visszajövelekor lehet részünk.

Pedig olyan dalokra van szükségünk, amelyek teológiai tartalma összhangban van Isten Igéjével. Ne énekeljünk énekeket csak azért, mert megkapó a dallamuk, tetszik a szövegük, vagy mert egy népszerű pünkösdi előadóművész lemezén hallottuk azokat. Olyan dalokat és zenét válasszunk, amelyeket az a vágy szült és táplál, hogy imádatra, elkötelezettségre és szolgálatra tanítsák a gyülekezetet. Könyörögjünk olyan pünkösdi dalszerzőkért, akik az imádság oltáránál írnak friss, felkent dicsőítő énekeket; akiket az a vágy sarkall, hogy lássák Jézust felmagasztaltatni, mintsem önös ambíciók, a népszerűség vagy az anyagi haszon-szerzés lehetősége. A Szent Szellem olyan dalok megírására fogja ihletni a zenészeket, amelyek áldásul lesznek a pünkösdi gyülekezetek számára, de ehhez ügyelniük kell rá, hogy ne a világi zene befolyásolja őket.

LÉLEK

Pál apostol legalább két helyen tanítja az egyházat az énekléssel kapcsolatban. „Énekeljétek és mondjátok dicséretet szívetekben az Úrnak” – buzdít az Efézus 5:19-ben, a Kolossé 3:16-ban pedig azt mondja: „hálaadással énekeljétek szívetekben az Istennek”. Ez más szóval annyit jelent, hogy bár fontos a gyülekezeti éneklés, igazán az Úrnak énekelni akkor tudunk csak, ha hála és dicséret született a szívünkben.

A pünkösdi éneklés szívből jövő éneklés – éppen ettől olyan őszinte és valóságos. Ha egy pünkösdi gyülekezetből kivész az ének, azzal megszomorítja a Szent Szellemet, és szüksége van a megújulásra. Még ha nem is állnak igazán jól a dolgok, a pünkösdi hívő akkor is bátran hirdetheti: „A szívem mélyéből éneklek neked!”

Ne csupán fenséges jelenléte miatt keressük Istent, hanem énekeljünk olyan dalokat, amelyek mintegy meghívják közénk a Szent Szellem jelenlétét. Ha magasztaljuk a Bárányt, leszáll ránk a Galamb.

James K. Bridges

az Assemblies of God

közösség gazdasági vezetője

H. Robert Rhoden

A pünkösd istenimádat középe

Harvey Cox: *Fire From Heaven* (Tűz a mennyből) c. könyvében a pünkösdi istentisztelet (istenimádat) egyik nélkülözhetetlen elemére mutat rá. „1993 szeptemberének egyik vasárnapján ellátogattam egy élő latin-amerikai pünkösdi gyülekezetbe, amelynek egy a Chicago egykori német-zsidó negyedében található zsinagóga adott helyet. Mialatt a többségében Puerto Ricoi dicsőítők a zene ritmusára mozogva énekelték, hogy ‘Dios Está Aquí’ (Isten itt van), feltűnt nekem egy kis matrica. Arra a vörös-fehér gyöngyházborítású dobfelszerelésre volt ráragasztva, amelyen egy lelkes ifjú játszott lehengerlő ritmusokat, pergéseket és futamokat. Középtájt foglaltam helyet, így annyit jól láttam, hogy a felirat első szava ‘Zene’, az utolsó pedig ‘Jézushoz’. A közbülső szavakat azonban kisbetűvel nyomták, és akárhogy hunyorogtam, nem tudtam kisilabizálni őket. Nem hagyott azonban nyugodni a kíváncsiság, így az istentisztelet végén megkörménykeztem a színpadot, hogy közelebbről is szemügyre vegyem a matricát. Most már az egész üzenet világossá vált. Így hangzott: ‘A Zene vezetett engem Jézushoz.’ ”¹

Pünkösöd napján Péter apostol prédikációval felelt az embereknek, akik azt tudakozták: „Mi akar ez lenni?” Érdekes, hogy a Cselekedetek 2:14-ben „szólt nékik”-nek fordított kifejezés megegyezik azzal, amit a Cselekedetek 2:4 [a Lélek] „adta nékik”-nek fordít (Károli). Péter igehirdetése tehát éppúgy a Szent Szellem munkája volt, mint a nyelveken szólás.

Péter Joelt idézte annak alátámasztására, hogy a Szent Szellem kitöltetése az utolsó idők kezdetének a jele. Igehirdetésének fennmaradó 75%-ában Jézus életéről, szolgálatáról, megfeszítéséről, feltámasztásáról és az Atya jobbán való felmagasztalásáról beszélt. Prédikációja újabb kérdést támasztott a hallgatóságban: „Mit tegyünk?”

Péter így felelt: „Térjete meg és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát.” (Cselekedetek 2:38) **S** hogy mi volt ennek az eredménye? „Akik pedig hittek a beszédének, megkeresztelkedtek, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk.” (Cselekedetek 2:41)

Harvey Cox története és Péter apostol igehirdetése a pünkösdi istentisztelet két kiemelkedően fontos elemére mutat rá: a zenére és az igehirdetésre. Ha a pünkösdi istentiszteletet mennyei Atyánk iránt érzett szívből jövő szeretetünk őszinte kifejeződéséként értelmezzük, amely a Szent Szellem által születik meg bennünk, akkor az istentisztelet sokkal inkább aktív cselekvés, mintsem történés. A Biblia gazdag kifejezéstárral írja le Isten imádatát, de az Ószövetség elsősorban mégis egyetlen kifejezést használ imádat, dicsőítés vagy istentisztelt értelemben, ez pedig annyit tesz, mint „meghajolni”. Ugyanez a gondolat húzódik meg az imádat újszövetségi görög megfelelője mögött, amelynek a jelentése: „szolgálni”.

Vajon hogyan kell átültetnünk mindezt napjaink pünkösdi gyülekezeteibe, hogy vasárnapi istentiszteleteinkben testet ölthessen a pünkösdi dicsőítés/imádat lényege? Mielőtt azonban felelnék erre a kérdésre, vegyük sorra a dicsőítés létjogosultságát alátámasztó teológiai és bibliai tényeket.

A DICSŐÍTÉS TEOLÓGIÁJA

A továbbgondolkodáshoz mindenképpen szükség van arra, hogy tömören összefoglaljuk a dicsőítés teológiájának lényeges elemeit. E kivonatos tanítás összeállításához Jack Hayford egyik előadásából merítettem.²

1. A Mindenható Isten, aki Úr mindenek felett, Teremtőnk, Fenntartónk, Megváltónk és a világegyetem szuverén Istene, ezért méltó az imádatunkra, és megillető Őt a dicséret.
2. Az imádatnak nem az csupán a célja, hogy betöltsünk egy feladatot, s elismerjük helyünket a teremtett világ rendjében, hanem Istentől kapott eszközünk, amely segít abban, hogy helyreálljunk és visszakerüljünk ebbe a rendbe.
3. Az imádat Istentől kapott ajándék, amely sokkal inkább a mi javunkat szolgálja, mintsem az Övét. Nem az a célja vele az Úrnak, hogy elnyerje hódolatunkat, hanem hogy felfedezzük és felismerjük, hogyan haladhatunk előre velünk kapcsolatos jó tervében.
4. Az imádatban nem csupán Istentől való függőségi viszonyunk elfogadása, valamint neki való alárendeltségünk és engedelmisségünk jut kifejeződésre; az a partneri kapcsolat is az imádatban áll helyre (kegyelem által), melyben Isten és ember együtt uralkodik a földön – amely már a jelenben is gyakorlati módon valósul meg, jóllehet még csak részlegesen, és Krisztus visszajövetelét követően válik teljessé.
5. A megváltottak számára az imádat az a kulcsfontosságú kifejező eszköz, amellyel üdvözölhetik, hogy Isten országa eljön közeink és megvalósul a földi viszonyok között is: azaz mindennapjainkban, családjainkban, gyülekezeteinkben, pénzügyeinkben, városainkban és országainkban.

6. Az imádat az elsődleges eszköze a megfelelő légkör kialakításának (a) Isten mindeneket átformáló jelenlétének a megjelenéséhez; (b) Isten Igéjének világos megszólalásához; (c) Isten Lelkének szeretetteljes munkálkodásához; és (d) Isten erejének dinamikus megnyilatkozásához.
7. A vezetőségnek ennek megfelelően azzal a meggyőződéssel kell kezelnie a gyülekezeti dicsőítést és imádatot, hogy az nem választható lehetőség csupán a jelenlévők számára, hanem alapvetően fontos.
8. Ha ezt elfogadtuk, szembe kell néznünk azzal a ténnyel is, hogy a bibliai imádat (a) mindig az emberi büszkeség levetkőzését feltételezi az imádat közben; (b) megfelelő vezetést tesz szükségessé az imádatra vonatkozó mennyei minták szerint; és (c) az imádatból fakadó túlaradó örömet és alázatot eredményez.

A DICSŐÍTÉS ÉS IMÁDAT KORSZAKAI A BIBLIÁBAN

A pátriárkák korában párhuzamosan volt jelen egymás mellett a személyes imádkozás (1 Mózes 18:16–33) és a közös oltárépítés (1 Mózes 12:7). A pátriárkák korát követő bibliai korok négy periódusra oszthatók. Az első Mózes kora, amikor a szentély volt a nyilvános istentisztelet (istenimádat) központi helyszíne. A második időszakot magas fokú szervezettség jellemezte, amikor is a papok, illetve az őket segítő lévíták irányították a templomi ceremóniát. Ennek részét képezte egy bonyolult és összetett áldozati rendszer is. A harmadik korszak a fogság kora; az ott maradtak új istentiszteleti rendszert alakítottak ki, amely a zsinagóga köré összpontosult. A zsinagógában Isten imádata helyett inkább a tanításon volt a hangsúly. A negyedik szakaszt az ősegyház korszaka jelentette.

Az Újszövetség nem szolgál bőséges és pontos információval a keresztyének istentiszteleti szokásait illetően. Tudjuk, hogy istentiszteleteket az Úr napján tartották (Cselekedetek 20:7), bár kezdetben minden nap összegyűltek (Cselekedetek 2:46). A házi gyülekezetek istentiszteletit az egyszerűség jellemezte. Rendszerint dicsőítésre (Efézus 5:19; Kolossé 3:16), imádkozásra, az Írások felolvasására és magyarázatra, prófétálásra és nyelveken szólásra, valamint a többi lelki ajándék gyakorlására került sor ilyenkor. Szokásos eleme volt továbbá a keresztyén istentiszteletnek a szeretetvendégség, melyet úrvacsora követett (1 Korinthus 11:23–28). A hangsúly mégis mindvégig a Szent Szellem munkájára, illetve az Isten és egymás iránti őszinte szeretetre esett.

A PÜNKÖSDI ISTENTISZTELET (IMÁDAT) EREDMÉNYESSÉGÉNEK HÉT FELTÉTELE

Van hét feltétel, amelyet minden pünkösdi gyülekezetnek be kell töltenie, ha maximális hatékonyságot kíván elérni Isten imádatában.

Szellemi felkészülés

Legalapvetőbb, hogy minden istentiszteletet imádsággal készítsünk elő. Péter pünkösdi igehirdetését tíznapos imádság előzte meg a felházban. Amikor a West End Assembly of God gyülekezetet pásztoroltam a virginiai Richmondban, minden szombat este összegyűltünk imádkozni. Készültünk szívünkben a vasárnapi istentiszteletre, és közbenjártunk minden emberért, aki eljön majd, különös tekintettel a hitetlenekre. Nagyon ritkán fogadtam csak el bármiféle meghívást szombat estére. Ez áldozatot kívánt ugyan, de hittük, hogy az imádság alapozza meg a másnapos istentisztelet eredményességét. Hogy ez mennyire így van, bizonyítja a hosszú névlistája mindazoknak, akik az ott eltöltött 22 évem alatt tértek meg.

Imádó lelkületű személy kerüljön a dicsőítő csoport élére

Énekvezetőt könnyen találhatunk, de nem erre van szükség. Olyasvalaki kell, aki az embereket is vezetni tudja éneklés közben. Ám ahhoz, hogy másokat vezethessen a dicsőítésben, mindenképp előtte neki magának is dicsőítő, imádó lelkülettel kell rendelkeznie. Judson Cornwall szerint minden dicsőítésvezetőnek meg kell felelnie a következő három kérdésre:³

Először is: Honnan indulunk? Vezetni csak úgy lehet másokat, ha onnan indulunk, ahol ők állnak. Az emberek többsége úgy érkezik az istentiszteletre, hogy a gondolatait Isten dolgai helyett sokkal inkább a saját dolgai töltik ki. Ha személyes átélésekről vagy bizonyosságokról szóló énekekkel kezdünk, segítünk az embereknek „képbe kerülni”, hiszen olyasvalamit hallanak az istentisztelet, a dicsőítés elején, amivel azonosulni tudnak.

Másodszor: Hová tartunk? Hagyjunk időt a gyülekezetnek bizonyosságokról szóló dalokat énekelni, amíg kellőképpen eggyé nem válnak ahhoz, hogy közelebb tudjanak kerülni Istenhez. A bizonyosságokról szóló énekek gyakran a hálaadó énekeknek készítenek utat. A kettő közti átmenetnél a dicsőítésvezetőnek minden szavát alaposan mérlegelnie kell. Számtalanszor előfordul, hogy a túlbuzgó dicsőítésvezető „agyonkommentálja” a dicsőítést. A dicsőítő dalok dicsőséges himnuszokba vezethetnek át, amelyek sokszor mélyebben képesek megragadni Isten lényét, mint az egyszerűbb énekek.

Harmadszor: Honnan tudjuk, mikor értünk célba? Ha a vezető eredményesen tette a dolgát, az emberek a szívük mélyéből fognak reagálni rá, és érzékelhető lesz, hogy őszintén meghajlítják magukat Isten előtt. A dicsőítés és az imádat időigényes dolog, ezért ügyeljünk rá, hogy ne sietessük a gyülekezetet. Ha érzékeljük, hogy valamelyik versszak vagy a refrén igazán kifejezi, amit az emberek az adott pillanatban éreznek, ismételjük meg. Egyszerűen csak imádjuk az Urat. Ilyenkor nincs helye az okoskodásnak, és a beszéd is szükségtelen. Ne gondoljuk, hogy célunk az éneklés maga; a cél az, hogy a Szent Szellem ki tudjon áradni az imádat közben. A természetestől a szellemiig, és saját szükségük kifejezésétől a Szellem általi imádatig kell elvezetnünk az embereket. Ez kell, hogy legyen a dicsőítésvezető célja – amennyiben dicsőítőket vezet, és nem csupán az éneklést.

Figyeljünk oda minden korosztályra

Ha azt akarjuk érzékeltetni a fiatalokkal, hogy nem fontosak a számunkra, elég ha nem játszunk olyan zenét, amelyet kedvelnek. Ha az idősebb hívókat akarjuk a perifériára szorítani, az ő zenéjüket kell kiiktatnunk az istentisztelet programjából. Built To Last (Hosszútávra építve) című könyvében Jim Collins azt állítja, hogy a hosszú távon sikeres vállalatok mind az is-is, nem pedig a vagy-vagy álláspontot képviselik a generációk kérdésében. Az egyháznak is ezt a szemléletet kell magáévá tennie, amennyiben eredményes dicsőí-

tésre vágyik a jövőben. Ahol a fiak és a leányok profétálnak, az ifjak látásokat látnak, az idősek pedig álmokat álmodnak a Szent Szellem kenete alatt, az istentisztelet egész biztosan egygé kovácsolja, mintsem elválasztja egymástól az említett generációkat.

Megváltoztatni, ne pedig kitörölni akarjuk a múltat

Isten a különböző korokban mindig támasztott olyan embereket az egyházban, akiken keresztül változást hozhatott a dicsőítésébe. A 60-as évek meghatározó jelensége volt Chuck Smith és a Jézus Mozgalom. A 70-es években a Cselekedetek könyvének 2. fejezete, valamint Bill és Gloria Gaither gyakorlatok komoly befolyást ezen a területen. A 80-as évek keresztény zenei palettáján Carol Cymbala és a The Brooklyn Tabernacle kórus jelent meg. Ekkorra a Hosanna és az Integrity Music már széles körben ismertek voltak. Lindell Cooley a 90-es évek közepén tűnt fel, ma pedig Darlene Zschech és a Hillsong fejtenek ki világméretű hatást az egyház zenei életében. E rendkívül áldott szolgálók egyikének sem célja zenéjével versenyre kelni a múlt dicsőítő zenéivel, vagy helyébe lépni azoknak. Ami azt illeti, mindig okoz némi feszültséget összhangban tartani a diakronikus (időn átívelő) zenét, így például az egészséges teológiát képviselő klasszikus himnuszokat a szinkronikus (időn belüli vagy az idővel együtt változó) hívő zenei stílusokkal, amelyek feltűnnek, majd pedig eltűnnek. Fontos, hogy mindig legyünk nyitottak a változtatásokra és az újdonságokra, de ezzel egyidejűleg a múltból is őrizzük meg mindazt, ami fontos lehet.

A tartalom döntsön, ne a forma

Fogalmam sincs, milyen stílusban dicsőíthették az Urat a hívők a Cselekedetek 13:2,3-ban, amikor a Szent Szellem így szólt hozzájuk: „Válasszatok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket.” Azt viszont tudom, hogy a tartalom sokkal fontosabb a formánál. Olyan légkör volt jelen közöttük, amelyben a Szent Szellem el tudta hívni az Úrnak e két szolgáját. Összejövetelük nem abba a kategóriába esett, amelyet Kierkegaard dán filozófus esztétikus vagy „jóleső” istentiszteletnek nevez, és nem is az „etikus” kategóriába, amely kimerül a jelenlévők erkölcsös viselkedésében. Istentiszteletük szellem általi dicsőítés volt, ami mindig készséget teremt az illetőben, hogy teljesen rábízsa magát Istenre. Minden dicsőítő alkalom magában kell hogy rejtse annak a lehetőségét, illetve az azutáni vágyat, hogy valósággal megtapasztaljuk, ahogy Isten belenyúl az életünkbe.

Legyünk nyitottak a csodákra

Mark Batterson, egyik lelkipásztor barátom Washington D.C.-ből tartott egy prédikációt „A zene csodája” címmel. Nagyon meg-

ragadott, ahogyan Pál és Silás börtönből való szabadulásáról beszél:

„A szellemi áttörések dicsőítés közben történnek. Éjfél utáni óra, amikor egy közel-keleti börtöncellában Pál és Silás dicsőíteni kezdték Istent. Testük béklyóba volt verve, de szellemük szabadon szárnyalt. Ahogy énekeltek, erős földrengés rázta meg a börtönt. A Cselekedetek 16:26-ban úgy olvassuk, hogy a börtönajtók kitérültek, és minden rabnak meglazultak a bilincsei. Hyesmi történik, ha dicsőítünk. A dicsőítés és az imádat előkészíti a terepet a csodák bekövetkezéséhez.”⁴

Jóllehet nem a csodákat helyezzük a középpontba, mégis fontos úgy tekintünk a gyülekezeti dicsőítésre, mint ami páratlan nyitottságot képes teremteni bennünk a csodák iránt. Miután a börtönajtók megnyíltak, a börtönőr családjával együtt megtért. Isten mindig céllal mutatja meg hatalmát – azért, hogy elérje az elveszetteket. Ma is gyakran az készíteti a hitetleneket a döntő lépés megtételére Jézus felé, amikor a dicsőítő alkalmon bizonyosságok hangzanak el Isten csodatévő erejéről.

Teremtsünk szabad légkört a dicsőítéshez

A West End gyülekezetbe látogató új vendégek gyakran értékelték a következő szavakkal a dicsőítésünket: „Nagy szabadság van, és mégis biztonság.” „Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság” – olvassuk Pál szavait a 2 Korinthus 3:17-ben.

Igazi szabadság ott tud csak megvalósulni, ahol világosan meg vannak határozva a korlátok. A Biblia egyértelműen tanít a mások iránti érzékenységre és tapintat fontosságáról (1 Korinthus 12). Nem ellentmondásos dolog megtervezni egy pünkösdi dicsőítést, zenei minőséget elvárni a zenészekről és a tanításnak is szentelni néhány percet, különösen ha a nyelveken szólás és a nyelvek magyarázata is helyet kap

az istentisztelet keretében. Én például olyankor, ha érkezett egy üzenet nyelveken, majd annak magyarázata, utána rendszerint elmagyaráztam a Szentírásból, hogy mi is történt az imént. Ezenkívül kinyomtattuk és szóban is hangsúlyoztuk a dicsőítés közbeni tapsolást és kézfelemelést alátámasztó igeverseket. A jó tanítás és a határozott pásztori vezetés a szabadság légkörét teremti meg a pünkösdi dicsőítő összejövetelen, amely aktív részvételre készíti az embereket. Nem mindenki szimpatizál mindazzal, ami egy pünkösdi dicsőítő alkalmon történik; ezt el kell fogadnunk. Afelől azonban mindenképpen bizonyosodjunk meg, hogy nem azért érzik-e kényelmetlenül magukat némelyek, mert visszaéltünk a nekünk adatott szabadsággal!

ÖSSZEFOGLALÁS

Tavaly megjelent egy cikk a Washington Times-ban, melyben ez állt: „Az emberek többsége azért hagyja el az egyházat, mert az túlságosan hasonlít a mindennapjaikhoz.”⁵ Olyan lelki közösséget keresnek, amely radikálisan különbözik a munkahelyi környezettől. Bárcsak minden pünkösdi gyülekezet olyan hely kívánna lenni, ahol az istentiszteleteken megváltoznak az életek, miközben „szellemben és igazságban” imádjuk Istent! (János 4:24)

Dr. H. Robert Rhoden

a virginiai Fairfaxból az Assemblies of God közösség Potomac Körzeti Tanácsának elnöke és az északkeleti régió ügyvezető presbitere

JEGYZETEK:

1. Harvey Cox, *Fire From Heaven* (Reading, Mass.: Addison-Wesley Publishing Company, 1995), 139. old.
2. Jack Hayford, *A Theology of Worship*, Van Nuys, Calif., 1996.
3. Judson Cornwall: "Hogyan vezessük az embereket a dicséretben?" c. igehirdetése
4. Mark Batterson, a Washington D.C.-beli National Community Church lelkipásztorának igehirdetése
5. Mark A. Kellner: "Elkóborol a nyáj az amerikai gyülekezetekből" c. cikke, *Washington Times*, 2002. október 18.

Imádat: állapot vagy cselekvés?

Ha cselekvés helyett inkább pusztán történésnek tekintjük az imádatra, az válik célunkká, hogy velünk is „megtörténjen”. A gyülekezet hallgatósággá válik, ahelyett hogy maguk is aktívan bekapcsolódnának. Pedig az igazi imádatban és dicsőítésben Isten a hallgatóság. Nem azt a kérdést kell feltennünk vasárnap reggel a gyülekezetbe menet, hogy „Vajon mit fogok ma kapni?”, hanem inkább, hogy „Mit adhatok?” A Szentírás világosan beszél róla, hogy mi a szerepünk az imádatban.

1. Aktív részvétel „Amikor összejöttök, kinek-kinek van zsoltára, tanítása, kinyilatkoztatása, nyelveken szólása, magyarázata: minden épületeteket szolgálja!” (1 Korinthus 14:26).
2. Testi kifejezőeszközök használata. A Biblia arra tanít bennünket, hogy tapsoljunk, és harsogó hangon ujjongjunk Istennek (Zsoltárok 47:1), valamint hogy emeljünk fel szent kezeket imáinkban (1 Timóteus 2:8).
3. Dicsőítés. „Menjetek be kapuin hálaénnel, udvaraiba dicsérettel! Adjátok hálaát neki, áldjátok nevét!” (Zsoltárok 100:4). „Minden lélek dicsérje az Urat!” (Zsoltárok 150:6).
4. Imádság. „Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.” (Jakab 5:16).

Ez a szemléltető céllal, a teljesség igénye nélkül készült felsorolás is világosan érzékelteti, hogy az imádat aktív cselekvést takar.

H. Robert Rhoden, Fairfax, Virginia.

Láthatatlan

„Dicsőítést rendeltél el a gyermekek és csecsemők szájáról” (Zsoltárok 8:2, az NIV angol fordítás alapján). A zenével kísért dicséretet Isten rendelte el, ahogyan azt is, hogy a gyermekek is dicsérettel járuljanak trónja elé.

Más igehelyeken is olvasunk a gyerekekről, így például: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket” vagy „Ha olyanok nem lesztok, mint a kisgyermek”. A mi Urunk szerette a csecsemőket és a gyermekeket. Bennük felfedezte azt az ártatlanságot és őszinteséget, aminek a felnőttek gyakran híjával voltak. Amikor kicsinyeinket Isten dicséretére és szeretetére tanítjuk, minden előítélet nélkül és teljes bizalommal követnek bennünket. Értelmüket még nem szennyezte be ez a világ, ezért nem esik nehezükre tiszta szívvel, szellemmel és elmével dicsőíteni az Urat.

Az egyik népszerű gyülekezet szolgálattevője álmodott, amelyben Isten trónja előtt látta önmagát. Ahogy letekintett a földre, látta gyülekezetét a vasárnapi istentiszteleten a száztagú kórusral együtt. Bár látta mozogni a kórus- és gyülekezeti tagok ajkát éneklés közben, a mennybe egyetlen hang hallatszott el csupán.

Megkérdezte az Urat: „Miért van, Uram, hogy egy több száz fős gyülekezetből és száz magasan képzett kórustag közül csak egyetlen hangot hallok?”

Az Úr így felelt: „A mennybe csupán a szívből jövő dicséret hangja ér el – a többi mind elvész útközben.”

Ahogy közelebbről is szemügyre vette gyülekezetét, látta, hogy az a bizonyos

hang egy kislány (még csak nem is kórustag), aki a legnagyobb boldogsággal és őszinteséggel zengte Isten dicséretét.¹ Fontos tehát megtanítanunk a legkisebbeknek is, hogy ők is dicsérhetik és szerethetik az Urat teljes szívükből.

GYERMEKKÓRUSOK KÜLÖNBÖZŐ KORCSOPORTOKNAK

Egy gyermekkórus egyszerű eszköze lehet nem csupán a gyermekek zenei nevelésének, hanem annak is, hogy megtanítsuk őket szeretni és dicsőíteni Istent. Ily módon felkészülhetnek a bibliakörben, a gyermek-istentiszteleten és a felnőtt istentiszteleteken történő dicsőítésre is. És itt nem az alkalmi (karácsonyi, húsvéti) gyermekműsorokra gondolok, hanem egyfajta folyamatos képzésre. Ha a vasárnapi iskolában korosztályok szerint különböző bibliaköri csoportok működnek, el lehet indítani egy korcsoportos kórust is. A bibliakör, a gyermek-istentisztelet és a kórus egymást kiegészítve készítik fel a gyermekeket az Úr szeretetére, dicséretére és imádatára, miközben a zenei alapok elsajátítására is lehetőséget biztosítanak.

1989-ben Randy Quackenbush (jelenleg a Missouribeli Springfieldben található James River Assembly of God gyülekezet zenei szolgálója) volt a munkatársam a Fővárosi Keresztény Központ (Capital Christian Center) zenei csoportjában a kaliforniai Sacramentóban. Randy első vállalkozásainak egyike egy korcsoportos gyermekkórus megszervezése volt, melyre az első évben több mint ötszázan jelentkeztek! Az ilyen

Ha
gyermekek
szerepelnek az
istentiszteleten,
akár egy
hosszabb zenés
darabban
vagy csak
egyetlen
dal erejéig,
az jó alkalom
arra, hogy
a hitetlen
rokonokat,
esetleg szülőt
vagy szülőket
is elhívjuk
a gyülekezetbe

dicsőítés

Gyermekek a dicsőítésben

A gyermekek nem tudják imádni Istent, sem megtapasztalni jelenlétét. Bár elméletben csak kevesen értenek egyet ezzel az állítással, a gyakorlatban mégis sokan azonosulnak vele. Ha gyülekezeti pásztor vagy, kedves Olvasó, mikor hallottad utoljára a gyerekmunka vezetőjétől, hogy Isten természetfeletti módon látogatta meg a gyermekeket a gyermekistentiszteleti dicsőítés alatt? Ha nem emlékszel ilyen esetre, lássuk, mit tehetsz annak érdekében, hogy bekövetkezzen:

1. Ismerd el, hogy a gyermekek is imádhathják Istent és megtapasztalhatják jelenlétét. Isten minden emberi lényel bensőséges kapcsolatra vágyik, függetlenül annak korától, illetve értelmi vagy lelki fejlettségi szintjétől. „Legeltesd az én juhaimat!” – mondta Jézus, de ezt is mondta: „Legeltesd az én bárányaimat!”

2. Engedd, hogy a gyermekek dicsőítése más legyen, mint a felnőtteké. A gyermekek számára a játék jelenti a tanulás elsődleges eszközét. Használd fel a közös játék idejét az Istent dicsőítő viselkedésminták rögzítésére, mint például jószívűség, kedvesség, segítőkészség (egy pohár hideg víz odanyújtása). A gyermekkorban központi szerepet kap a játék mellett a mozgás is. A gyerekek nagyon szeretik különböző kézmozdulatokkal dicsőíteni az Urat. Ha a gyermekek aktívan részt vesznek a dicsőítésében, előkészítettük a terepet ahhoz, hogy felnőtként is aktívan részt vegyenek benne.

3. Dicsőítésvezetés közben is vegyük figyelembe a szükségüket. A gyermekek is gondolkoznak, és képesek reagálni konkrét utasításokra. Minél elvontabb egy dolog, a gyermek annál kevésbé tud mit kezdeni vele. Ne azt mondjuk hát nekik, hogy „Most pedig dicsőítsük mindannyian Istent”, hanem fogalmazzunk konkrétabban: „Most mindenki köszönjön meg Istennek valamit.”

A gyermekeknek a dicsőítés megfelelő formáit és kifejezéseit is meg kell tanítanunk. Mutasd be magad azt a viselkedésmintát, amit rögzíteni szeretnél bennük. Először egyszerűen csak utánozni fognak, de ahogy egyre többet értenek, az adott kifejezésmód a sajátjukká válik. A siker kulcsa, hogy „menet közben” tanítsuk őket. Ne várjunk addig, amíg úgy gondoljuk, elég érettek már hozzá; hagyjuk, hogy a Szent Szellem juttassa el őket a megfelelő érettségre.

4. Bátorítsuk őket, ha látjuk, hogy igyekeznek. Mondjuk el, hogy meg vagyunk elégedve velük, s hogy Isten is így gondol rájuk. Hangsúlyozzuk, hogy a dicsőítés nem csupán egy esemény, hanem életstílusunkká kell válnia. Aki dicsőít, az áldást mond Istenre, s ezáltal ő maga is áldott lesz. A kommunikációs csatornák a dicsőítés közben nyílnak meg leginkább az Úr és az Őt dicsőítő személy között.

Az egészséges dicsőítés mintáját és gyakorlatát jobb minél korábban megismerni, éppen ezért nekünk, lelki vezetőknél, feladatunk jó előre megtanítanunk gyermekeinket a dicsőítésre.

John H. Morton az Assemblies of God közösség Zenei Csoportjának gyermekzene és -dicsőítés gyakorlati tanácsadója a Missouri állambeli Springfieldben.

Egy
gyermekkórus
nagyszerű
eszköze
lehet nem
csak a
gyermek
zenei
nevelésének,
hanem annak is,
hogy megtanítsuk
őket szeretni
és dicsőíteni
Istent

A zenével
kísért
dicséretet
Isten
rendelte el,
ahogyan
azt is, hogy
a gyermek
is dicsérettel
járuljon
trónja elé

kórusok azt hivatottak elősegíteni, hogy a gyerekeknek legyen szívük a dicsőítéshez, szeretetük a zene iránt és képzettségük a szép énekléshez. A gyermekkórus-csoportok nyolc éven át „termelték ki” a jó hangú gyerekeket, így ifjúsági kórusok alakultak, s végül egy száztagú felső tagozatos, és egy száztagú középiskolás-főiskolás kórus is létrejött. Ezek a fiatalok a gyermekkórusban nőttek fel, így természetes volt számukra, hogy tizenéves korukban is tovább énekeljenek az Úrnak. Az első program végzősei közül ma öten zeneművészeti főiskolások, s rajtuk kívül még négyen választották ezt a pályát a Fővárosi Keresztyén Központ látogatói közül.

Néhány évvel ezelőtt felkértek az egyik nagyobb kiadótól, hogy dolgozzak fel tíz közismert keresztyén himnusz és gospel dalt. A feldolgozásokról hangfelvétel is készült egy ismert gyülekezeti kórus közreműködésével a Texas-i Houstonból. Később megdöbbenve hallgattam, hogy a kórus két este alatt énekelte fel mind a tíz számot, s ráadásul anélkül, hogy a felvételt megelőzően láthatták volna a kottákat.

Amikor megkérdeztem a vezetőjüket, hogy ez mégis hogy sikerülhetett, ő így felelt: „Tudod, Paul, a gyülekezeti kórusunk csaknem minden tagja a gyermekkórusból érkezett, így mind remekül tudnak kottát olvasni.”

És valóban: stabilitás, jól képzettség és elkötelezettség jellemezte őket. A kisgyermekkor felkészítő éveiben tanultak sok évvel korábban rendkívül gazdagon tudták kamatoztatni.

Természetesen igen értékes az a zenei képzettség és a kórus iránti elkötelezettség is, amiről tanúságot tettek, ám stabilitásuk az élet egy ennél sokkal fontosabb területen is megmutatkozott. Ezek az énekesek nem csupán hangjukkal dicsérni, de teljes szívükkel szolgálni is megtanulták az Urat. Kísértéseik és próbáik közepette az Úr Szelleme talán felidézte szívükben sok évvel korábban, a gyermek- és az ifjúsági kórusban hallottakat.

GYERMEKKOTTÁK, GYERMEKÉNEKEK

Számos kiadónál találhatunk a cél-
nak megfelelő anyagokat. Törekedjünk
változatosságra stílus és téma tekintet-
ben egyaránt, de mindenképpen énekel-
jünk az új dicsőítő dalok, a régi közös-
ségi énekek, valamint a gospel dalok
közül is. Hadd adjak néhány ötletet a
keresgéléshez:

1. A legközkedveltebb modern dicsőítő énekek gyerekkórusra átírva.

2. Karácsonyi énekek több szereplővel a betlehemi történet elmeséléséhez.

3. Régi közösségi énekek és gospel dalok új és izgalmas feldolgozásai. Itt a kotta mellett néha a dal keletkezéséről is kapunk némi információt.

4. Olyan művek, amelyek élvezetessé, viccessé teszik az énektanulást. Ezekhez rendszerint a tanulást elősegítő játékok is kapcsolódnak.

5. Bibliai történeteken alapuló, ünnepkörökhöz nem kötődő musicalek. Ezek bemutatásához díszletre, kellékekre és egy kis „színészkedésre” is szükség lesz.

Ha gyermekek szerepelnek az istentiszteleten, akár egy hosszabb zenés darabban vagy csak egyetlen dal erejéig, az jó alkalom arra, hogy a hitetlen rokonokat, esetleg szülőt vagy szülőket is elhívjuk a gyülekezetbe. Amikor a gyermekek elmesélik a karácsonyi történetet, megelevenítenek egy bibliai történetet, részt vesznek egy ..., modern gyülekezeti énekeket énekelnek vagy az egyház örökzöld himnuszaiból adnak elő, az sem az ő életükben, sem családtagjai életében nem marad hatástalanul.

Ezzel is elültethetjük gyermekeink szívében a dicsőítés iránti igényt és tiszteletet.

Paul Ferrin az Országos Zenei Csoport (National Music Department) igazgatója a Missouri állambeli Springfieldben.

JEGYZET:

1. Selwyn Hughes, *Born To Praise*, (Nashville: Broadman & Holman Publishers, 2000).

Thomas

Trask

THE
RUB

Dicsőítés az Egyházban

Kevés téma akad az egyházban, amely olyan élénk vitát váltana ki, mint a dicsőítés.

Legalább annyiféle különböző dicsőítési stílus fedezhető fel az Egyházban, mint ahány szín van a szivárványban.

Bár Thomas E. Traskkal, az Assemblies of God elnökével folytatott beszélgetésünknek nem az volt a célja, hogy kimondjuk a döntő szót a témával kapcsolatban, meglátásaival jól megvilágítja a gyülekezeti élet eme igen fontos területét.

MI A PÁSZTOR SZEREPE A DICSŐÍTÉSBE?

TRASK: A dicsőítés ugyan a dicsőítésvezető hatáskörébe tartozik, de a pásztor feladata az egész istentisztelet koordinálása. Annak idején, vezető lelkész koromban a vasárnapi istentisztelet előtt rendszeresen leültem beszélgetni a dicsőítésvezetővel. Ő azt szerette volna tudni, hogy van-e konkrét kérésem, elképzelésem az énekekkel kapcsolatban, én pedig tudattam vele, ha például új tanítássorozatba kezdtem, s hogy az meddig fog tartani, és a következő igehirdetés témáját is átbeszéltük. A zenénél jobb eszközt el sem tudtam volna képzelni ahhoz, hogy az emberek figyelmét a prédikáció témájára irányítsam. Nem tártam tételes kívánságlistát a dicsőítésvezető elé, csak irányt mutattam neki, és elmagyaráztam, mit szeretnék, hogy Isten elvégezhesen az emberek szívében. Ez a rendszer egységet teremtett az istentiszteleteken. A vezető lelkésznek és a dicsőítésvezetőnek mindig egy hullámhosszon kell lennie.

MILYEN KAPCSOLAT VAN AZ ISTENTISZTELETEN A ZENE ÉS ISTEN IGÉJE KÖZÖTT?

TRASK: Az istentiszteleten mindig Isten Igéjét kell a középpontba helyeznünk. A zene és a dicsőítés előkészíti az embereket az Ige befogadására: mintegy „fellazítja” a szívüket, hogy az Ige magja termékeny földbe hullhasson.

Óvakodjunk attól, hogy maga a dicsőítés váljék dicsőítésünk tárgyává! Nem remélhetjük, hogy az emberek érett keresztényekké válnak, ha háromnegyed órát szentelünk a dicsőítésre, de csak negyedórát Isten Igéjére. Nem helyes ilyen fontossági sorrendet felállítani. Némely lelkészek így nyilatkoznak: „A mi dicsőítésvezetőnk nagyon erős személyiség, nem rendeli alá magát a pásztor tekintélyének.” Pedig ez nem helyes; a dicsőítésvezetőnek nem szabad külön utakon járnia.

MILYEN VÁLTOZÁSOKAT TAPASZTALT A DICSŐÍTÉSI STÍLUSBAN AZ ELMÚLT ÉVTIZED FOLYAMÁN?

TRASK: Az elmúlt évtizedben sok új dal született az egyházban, ami nagy áldás, hiszen fontos, hogy a dicsőítésünk mindig friss és élő legyen. A pásztoroknak is szükségük van új dalokra a régiékhöz, ha szeretnék, hogy gyülekezetük megőrizze frissességét. Számos gyülekezetben dicsőítő csoport alakult, amit ugyancsak egészséges változásnak tartok.

Vannak azonban bizonyos aggályaim is. Az emberek sokhelyütt azért ismerik jól a régi kórusokat és énekeket, mert sok évig énekeltek azokat. Egyesek nagyon nehezen tanulnak új dalokat, ha csak a szöveg van kivetítve, a kotta azonban nincs. Fontos értékelnünk és megőrizni az egyházi himnuszokat és a jobb közösségi énekeket is, mert Krisztus Testének egy része ezekkel tud igazán azonosulni.

Másik probléma, hogy némely dicsőítésvezetők és -csoportok nem figyelnek rá, hogy a gyülekezet vajon aktívan bekapcsolódott-e

a dicsőítésbe. Ha a gyülekezet nem dicsőít, a vezető valójában nem is vezeti a dicsőítést. A jó dicsőítésvezetőnek ezt mindig szem előtt kell tartania.

HOGYAN KEZELJE A PÁSZTOR A DICSŐÍTÉSI STÍLUSSAL KAPCSOLATOS, GYAKRAN MEGOSZTÁST OKOZÓ KÉRDÉSEKET?

TRASK: Fontosnak látom, hogy a dicsőítés stílusa hűen tükrözze egy adott gyülekezet egyéniségét. A pásztorok néha ráerőltetnek bizonyos változásokat a gyülekezetükre, ami nem bölcs dolog. Én például hálás vagyok azért a dicsőítésért, ami a floridai Pensacolában, a Brownsville Assembly of God gyülekezetben született meg. Isten csodálatos módon használta ezt a gyülekezetet és az ottani dicsőítésvezetőket. Nagy hiba azonban egy az egyben átültetni a Brownsville-i zenei stílust egy onnan több száz vagy több ezer kilométerre lévő gyülekezetbe. Isten a sokszínűség Istene. Éppen ezért ne lemásolni akarjuk a zenéjüket és a stílusukat, hanem tanuljunk a példájukból, és olyan dicsőítést törekedjünk kialakítani, amilyennel Isten személy szerint a mi gyülekezetünket akarja megáldani.

Némely pásztorok nem tartják szem előtt gyülekezetük érdekeit, amikor elne állnak, hogy egészséges változások mehessenek végbe a dicsőítési stílusban. Régen nem szólították fel az embereket, hogy fél órán vagy akár egy órán keresztül is fennállva énekeljenek, míg ma ez a szokás. Vannak, akik nem tudják elfogadni ezt a fajta dicsőítési stílust. Nem az a helyes, ha a dicsőítők úgy dicsőíthetik és imádhathják az Urat, ahogyan akarják? De igen. Az azonban nem helyes, ha mintegy rákényszerítjük őket a hosszú dicsőítésre. Ha sokáig akarják állva dicsőíteni az Urat, hadd tegyék, de ne követeljük meg ezt mindenkitől, akinek ez nem kényelmes. Nem szabad, hogy a dicsőítés körüli

problémák és nézeteltérések bárkit is gyülekezete elhagyására késztesse! Ha egy vezető úgy nyilatkozik, hogy „akinek ez nem tetszik, elmehet máshová”, ott valami baj van. Nem helyes így hozzáállni az emberekhez. Sokan éveket töltöttek el egy gyülekezetben, részt vettek a szolgálatokban és ott alakítottak ki baráti kapcsolatokat. Érzéketlenségre vall, ha a pásztor vagy a dicsőítésvezető elintézi őket annyival, hogy menjenek máshová.

MIBEN ÁLL A ZENE SZEREPE ÉS FONTOSSÁGA A DICSŐÍTÉSSEN?

TRASK: A gyülekezeti dicsőítés bátorítólag kell, hogy hasson a résztvevőkre. Az emberek egy része olyan közegben dolgozik, ahol állandó káromkodás fűtanúja. Másoknak családi gondjaik vagy fizikai szükségük vannak, így a dicsőítésben mindig arra kell törekedni, hogy az emberek problémáikból kiemelkedve megteljenek örömmel, és készsé váljanak az imádkozásra – azaz elcsendesedjenek. Isten ugyanis ebben a csendben tud szólni hozzánk.

A pünkösdiék a Szent Szellem vezetését követő keresztények. Isten időnként radikálisan bele akar nyúlni a dicsőítésünkbe. Ilyenkor félre kell tennünk a magunk programját és így felelnünk neki: "Szent Szellem, köszöntünk! Mit akarsz mondani nekünk?" Néha a megtöretésnek és a bűnbánatnak jön el az ideje. Jó néhányszor indított már arra a Szent Szellem dicsőítés közben, hogy hívjam előre az embereket imádkozásra. Mindig engedelmeskednünk kell Isten vezetésének.

HOGYAN SAJÁTÍTHATJÁK EL A KEVÉSBE TAPASZTALT PÁSZTOROK ÉS DICSŐÍTÉSVEZETŐK A HATÉKONY DICSŐÍTÉSVEZETÉS FORTÉLYAIT?

TRASK: A fiatal igehirdetők és dicsőítésvezetők figyeljék meg azokat, akik a Szent Szellem vezetésére érzékenyen ve-

zetik a dicsőítést, és tanuljanak tőlük. Egyesek különleges lelki ajándékot kaptak a dicsőítésvezetésre. Olyasvalami ez, amit nem tudnak csak úgy megtanítani másoknak, hisz a Szent Szellem szolgál rajtuk keresztül a gyülekezet felé. A dicsőítésvezetés technikai oldala elsajátítható, és fontos is ilyen képzésben részesülni, a Szellemben történő imádat azonban több holmi kellemes szórakozásnál vagy bevált sémák követésénél. A dicsőítésvezetőknek maguknak is dicsőítőkké kell válniuk.

Elengedhetetlen, hogy a dicsőítésvezető és csoportja szakítson időt a felkészülésre, ám ez nem merülhet ki a következő istentiszteletre való gyakorlásban. A lelki felkészülésre is ugyanúgy hangsúlyt kell fektetni, hasonlóképpen ahhoz, ahogyan az igehirdetők is felkészülnek, mielőtt fellépnének a szószékre. Meg kell értenünk, hogy különbség van az éneklés vezetése és a dicsőítésvezetés között. A dicsőítésvezető Isten jelenlétébe vezeti el az embereket. Tisztában van vele, hogy a dicsőítés nem előadás, hanem szellemi jelentőséggel bíró dolog. A jó dicsőítésvezető bevezeti a gyülekezetet Isten jelenlétébe, és nem válik akadályává az Úr munkájának az összejöveteleken.

HOGYAN VALÓSULHAT MEG EGYIDEJŰLEG A JÓL SZERVEZETTSÉG ÉS A SZENT SZELLEM SZABADSÁGA IS A PÜNKSÖDI ISTENTISZTELETEN?

TRASK: Az istentiszteletet mindenképpen meg kell tervezni, és pedig a Szent Szellem által. A pásztor ne lépjen fel a színpadra egyfajta program vagy menetrend nélkül. A tervezés irányt mutat. Az embereknek tudniuk kell, hogy a pásztoruk nem vakon és tétován tapogatózik, és nem vár isteni sugallatra minden egyes mozdulatához. Ha mégis ez történik, az gyakran azzal magyarázható, hogy a pásztor és a zenei vezető nem kommunikáltak egymással és nem tervezték meg az istentisztelet menetét.

Sokak elképzelésével ellentétben a Szent Szellem a jól szervezett istentiszteleteken tud csak igazán szolgálni az emberek felé. Ugyanakkor az is fontos, hogy teret engedjünk Neki, hadd tehesse meg közöttünk mindazt, amit akar.

MILYEN ZÁRÓGONDONDOLATTAL FEJEZNÉ BE EZT A BESZÉLGETÉST?

TRASK: A dicsőítő alkalom nem annak a helye, hogy a pásztor vagy a zenei vezető kiélhesse saját ambícióit. Ne róluk szóljon az összejövetel, hanem az legyen a céljuk, hogy a jelenlévőket – felnőtteket és gyerekeket egyaránt - bevezessék Isten jelenlétébe a dicsőítés alatt. Isten akkor tudja elvégezni bennük a munkáját, ha aktívan reagálnak a dicsőítésre és az Igére. Az igeszolgálat végén azután lehetőséget kell adni nekik a válaszára, ami gyakran előrehívás formájában történik meg.

William D. Bjoraker

Szótanulmány

DOLGOZNI ÉS DICSŐÍTENI

(avoda)

A munka nem, csupán a kimerítő robot tekinthető a bűnbeesés következményének.

A dicsőítés sokkal több holmi tábortűz körüli énekelgetésnél

Avodah – így hangzik a héber nyelvben a dicsőítés és a munka szavaink közös megfelelője. Elgondolkoztunk-e valaha is a kettő kapcsolatán? A dicsőítés munka lenne? És a munka dicsőítés?

A szó gyökerének a jelentése dolgozni vagy szolgálni, a belőle származó kifejezések pedig további segítséget nyújtanak mind a dicsőítés, mind a munka természetének a megértéséhez.

Az oved dolgozó vagy munkás, evid rabszolga, avdut pedig rabszolgáság. A munka magában foglalja a másik személy felé történő szolgálat gondolatát is. Avodat Elohim az igaz Isten tiszteletét vagy dicsőítését (imádatát) jelenti, míg az Avoda zara szó szerint furcsa dicsőítést (ezt a címet viseli a Talmud egyik része is, amely a bálványimádás témakörével, illetve a hamis és bűnös istentisztelettel foglalkozik).

Avodat Elillim azt jelenti: bálványimádás, azaz hamis istenek imádata, ami lényegében véve egyenlő az ördög szolgálatával, és avdut-jellegű kötelékhez vezet, vagyis a Sátán rabszolgáságába sodorja az embert.

Az igaz Istent dicsőíteni a Messiás Jézusban a Szent Szellem által és igazságban bizony kemény munka – az ember ilyenkor nem takarékoskodhat az energiáival. A dicsőítés sokkal több holmi tá-

bortűz körüli énekelgetésnél. Teljes figyelmet és minden érzékünkkel való odafigyelést kíván. „Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten!” (Zsoltárok 46:11) A dicsőítésben elengedhetetlen a szívbeli alázat, saját akaratunk feladása, a bűnökből való megtérés és a bizalom, valamint Isten jelenléte, amelyet semmivel sem szabad megtörnünk. Dicsőítés közben szavainkkal, cselekedeteinkkel és testtartásunkkal egyaránt elismerjük Isten mindenek felett való voltát és azt, hogy Ő méltó az imádatunkra. A dicsőítés kemény munka.

A munka (fáradozás, vállalkozás, erőfeszítés) pedig mindig szolgál valamit, valakit – az Istent dicsőítő, Jézusban hívő személy esetében Istent szolgálja. „Amit pedig szóltok vagy cselekszettek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek.” (Kolossé 3:17)

A protestáns reformáció korának egyik áldásos felismerése az volt, hogy elkezdtek megbecsülni és hivatásnak tekinteni minden tisztességes foglalkozást és fizikai munkavégzést. Hajdan a zsidó társadalomban gondatlannak minősítették azokat az apákat, akik nem tanítottak meg valamilyen szakmára a fiukat. Még a rabbik többsége is kitanult valamilyen szakmát (Moshe rabbi például cipész volt, Shaul rabbi pedig sátorkészítő).

A munka emberi mivoltunk alapvető hozzátartozója és kifejeződése, nem pedig a bűnbeesés következménye, ahogyan azt némelyek tévesen gondolják. A munka már az Édenkertben, tehát a bűn eset előtt is jelen volt Ádám és Éva tevékenységei között. Az első emberpár azt a feladatot kapta, hogy „művelje és őrizze” az Éden kertjét (1 Mózes 2:15). A munka az „Isten képmására” teremtett ember eredendő kreativitásának az egyik kifejeződési formája! Hiszen Jézustól tudjuk, hogy Isten is folyamatosan végzi a munkáját: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” (János 5:17)

A munka nem, csupán a kimerítő robot tekinthető a bűnbeesés következményének. Ha Krisztusban vagyunk, megtapasztalhatjuk, hogyan vált meg bennünket a hiábavaló robottól is, és ad helyette tartalmas, élvezhető és eredményes munkát. Bármilyen legyen is tehát a foglalkozásunk, az dicséretünk egyik eszközévé válhat, feltéve, hogy az Úrnak szolgálunk vele.

A modern héber nyelvben az uv-dah kifejezés tényt jelent. A tény azért képezi szerves részét a valóságnak, mert hű ahhoz – megegyezik vele. Másfelől az u-vad újhéber kifejezés megváltoztatottat jelent – olyasvalamit, amin változtattak, hogy hozzáigazítsák azt a valósághoz.

Egyetlen dolgot szükséges még szem előtt tartanunk: „Jézus így válaszolt: 'Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. [dicsőítés] Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.'” (Máté 22:37-39). E parancsolatok mindig ebben a sorrendben követik egymást. Kárunkra lesz, ha felcseréljük őket.

Ez tény. Nem fog működni, mert nem a valósághoz igazodik. Ha először a felebarátunkat akarjuk szeretni, hamar rá fogunk jönni, hogy nem megy sokáig. Kiég,

belefárad az ember. Csak a mindenekelőtt Isten iránt táplált szeretetből nőhet ki tartós szeretet az embertársak iránt. A felebarát szeretete akkor működőképes, ha dicsőítő életből fakad.

A dicsőítésnek elsőbbséget kell élveznie a munkával szemben, de az igazi dicsőítés mindig kemény munka. A munka is egyik formája lehet a dicsőítésnek, és a dicsőítés munkája fontosabb minden egyéb munkavégzésnél.

„Buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradásokat nem hiábavaló az Úrban!” (1 Korinthus 15:58). Ne feledjük: „Eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodik” (János 9:4)!

Dicsőítsük tehát Istent és lássunk munkához!

William D. Bjoraker

az Assemblies of God belföldi misszionáriusa, az Operation Ezekiel (Ezékiel Hadművelet) vezetője, aki az izraeli zsidó emigránsok felé szolgál nagy Los Angelesben.

A szótanulmány részlet William D. Bjoraker: Hebrew Nuggets (Héber aranyrögök) című héber szótanulmány-sorozatából.

Az igaz Istent dicsőíteni a Messiás Jézusban a Szent Szellem által és igazságban bizony kemény munka – az ember ilyenkor nem takarékoskodhat az energiáival

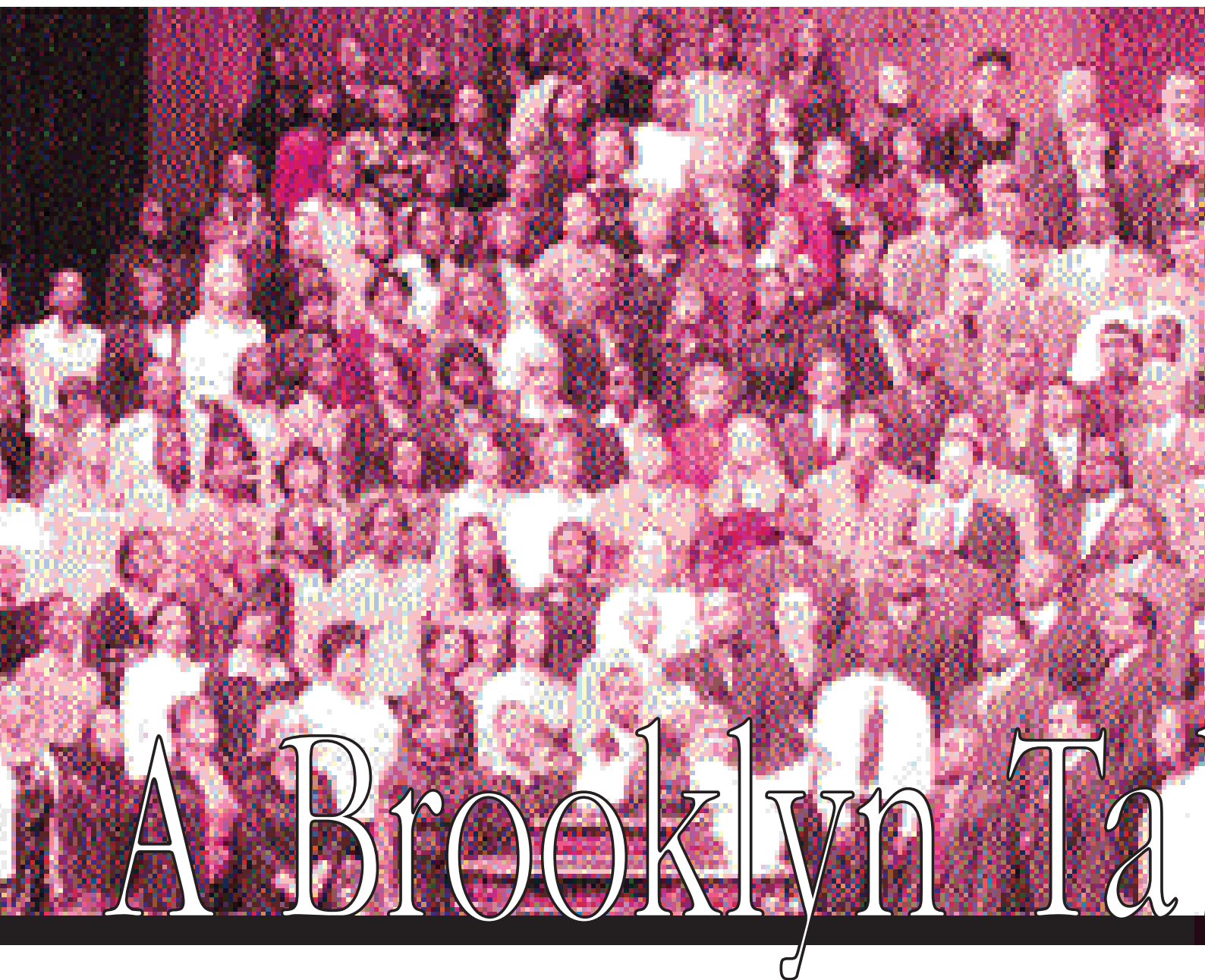
TÁRHÁZ

Teológiai cikkek sorozata keresztyén vezetők számára
Az amerikai ENRICHMENT c. magazin válogatásának magyar nyelvű kiadása

Ingyenes bemutató példányért
hívja a 06-1/222-0086-os
telefonszámon
az Evangéliumi Pünkösdi
Közösség Országos Titkárságát!

Amennyiben kiadványunk elnyerte tetszését, a kiadás költségeihez 3000 Ft/év adománnyal hozzájárulhat, mi pedig rendszeresen elküldjük Önnek a megjelent példányokat.

Levélcím: 1143 Bp., Gizella u. 37.

A Brooklyn Ta

zene, amely élete

Tabernacle Choir

ket változtat meg

Egy Szent Szellemmel teljes kórus erőteljes eszköz lehet Isten kezében, zenéjükön keresztül Krisztusra találhatnak az emberek.

Írta: Carol Cymbala

A Brooklyn Tabernacle Choir története csodálatos példája annak, ahogyan Isten egy egész várost el tud érni az evangéliummal egy kóruson keresztül. A kórus célja már a szerény kezdetekkor is a világ felé végzett szolgálat volt. Íme a történetük:

New York City-ben soha nem kell nagyítóval keresni az embereket. Utcái éjjel-nappal zsúfolásig tele vannak járókelőkkel, mintha az itt lakók sosem térnének nyugovóra. Amikor férjemmel, Jimmel együtt elhívást kaptunk, hogy indítsunk útjára egy gyülekezetet Brooklynban, azt kérdeztük az Úrtól: „De Uram, hogyan érhetnék el ezt a rengeteg embert az evangéliummal?”

Kezdetben, amikor a kórus még csak egy maroknyi emberből állt, egy helyi Teen Challenge csoporttal dolgoztunk együtt, és minden hónapban közösen szerveztünk evangélizációt. Akkor a terem béreltünk ki, amelyben kis gyülekezetünk tagjainál valamivel több embernek jutott férőhely. Ezek az első összejöveteleken valójában semmi rendkívüli nem történt. A Teen Challenges srácok közül némelyik még csak nem is tudott tisztán énekelni, szívükben azonban égett a vágy az elveszettek megmentéséért. Nem azért tértek meg az emberek, mert olyan jól énekeltek volna, hanem mert Isten meglátogatott bennünket hatalmas erejével.

Ahogy teltek-múltak az évek, Jimmel újra meg újra megkérdeztük az Urat: milyen más módon érhetnék még el városunkat az evangéliummal? Tudtuk, hogy a zene csodálatos módon képes vonzást gyakorolni az emberekre. Akkoriban már gyakran rendeztünk koncerteket a gyülekezetünk épületében. Nem volt nehéz megtöltenünk az 1200 férőhelyet, de mi többre vágytunk. Közben, Isten áldásának köszönhetően, a kórusunk egyre nagyobb elismertségre tett szert.

AJTÓ NYITTATIK A SZOLGÁLATRA

CARNEGIE HALL

Tudtuk, hogy sokan azért nem hajlandóak eljönni a koncertünkre, mert ahhoz egy templomba kellene belépniük, így arra gondoltunk, hogy kibérelünk egy csarnokot. Nem sokkal később valaki egy nevenséges ötlettel állt elő. Azt tanácsolta, hogy béreljük ki a Carnegie Hallt. De vajon képes-e egy belvárosi kórus ekkora tömeget vonzani egy olyan helyszínre, amely rendszerint világszínvonalú előadásoknak ad helyet? Nem kellett sokáig várunk, hogy megtudjuk. A koncert estéjén döbbenet láttuk, hogy a rendőrséget is ki kellett hívni a tömeg igazgatásához. Az emberek a csarnokon kívül gyülekeztek, hátha jut nekik ülőhely.

Több ember jött el, mint ahány hely volt, így egyeseket sajnos haza kellett küldeni.

Azon az estén a kórus teljes szívéből énekelte, mivel tudtuk: óriási lehetőséget kaptunk, hogy megosszuk az emberekkel Isten szeretetét. Nem szórakoztatni akartuk az embereket, hanem szolgálni mindazoknak, akik eljöttek. Nem a kórusról szólt az az este, hanem az emberekről, akiknek hallaniuk kellett Jézus Krisztusról. Az énekek után Jim előre hívta az embereket, akik megdöbbenő nyitottsággal reagáltak.

RADIO CITY MUSIC HALL

A Carnegie Hallban szerzett tapasztalatok hitet ébresztettek bennünk a még nagyobb dolgokra nézve is. Rövid idő elteltével két koncertet is meghirdettünk a Radio City Music Hallban. Bár kissé remegünk a gondolattól, hogy ismét egy híres helyszínen kell majd énekelnünk, nem engedjük, hogy a féltel az utunkba álljon, mert még több embert el akartunk érni. A gyülekezetünk tagjai és más keresztények is elkezdtek meghívni a rokonaikat, munkatársaikat és ismerőseiket a Radio City Music Hallban tartandó koncertekre. Mindkét estére elkelt az összes jegy. Gyülekezetünk egyik tagja meghívott egy Bob Adamo nevű illetőt. Bob így emlékszik vissza arra az estére:

„A munkahelyemen jó barátságba kerültem az egyik kolléganőmmel, aki Istenről beszélt nekem. Jó néhányszor elhívott már a Brooklyn Tabernacle gyülekezetbe, de mindig találtam valami kifogást. Végül aztán egy olyan koncertre hívott meg, amelyet a Radio City Music Hallban rendeztek, nem pedig egy

templomban. Csak azt felejtette el megemlíteni, hogy ez most nem a kórus szokásos előadása lesz, hanem prédikálni is kiáll majd valaki. Erre nem voltam felkészülve.

Nem emlékszem, miről beszélt azon az estén Cymbala pásztor, de a szavait hallgatva bizonyossá vált számomra, hogy döntenem kell. Így amikor imádkozni hívták mindazokat, akik el akarták fogadni Krisztust, én nyomban felálltam.

Nem tudom pontosan, mi minden történt még ezek után, csak azt, hogy Krisztus megszabadított engem. És fantasztikusnak találom, hogy ma már ilyen közel lehetek a Puerto Ricoiakhoz, jamaicaiakhoz, afrikaiakhoz és egyéb nemzetiségűekhez is. Tudni kell ugyanis, hogy olasz származású vagyok, és olyan környezetben nőttem fel, ahol az emberek előítélettel viseltettek minden kisebbség iránt. Az én szívemet azonban nem mérgezi többé ez a fajta gondolkozásmód, mert Krisztus megváltoztatott. Most már Isten családjába tartozom, amit nagyon élvezek.”

Isten a legkülönfélébb módokon segített bennünket a Radio City-ben megrendezett esték során. Nem fellépni mentünk oda, és nem is azért, hogy elmondhassuk magunkról: mi már ezen a híres deszkákon is énekeltünk. Isten küldött oda bennünket, hogy felemeljük Jézus Krisztus nevét, és felkínáljuk az embereknek az Ő üdvösségének a reménységét. Bob Adamo egyetlen példa csupán arra, hogy mi mindent képes elvégezni az Úr. Ma már Bob is ott énekel a kórusunkban ifjú felesége oldalán. Nagy örömmel tölt el bennünket, amikor látjuk, hogyan áldja őt az Úr azóta is.

Kérdések és válaszok

a dicsőítés témakörében

Válaszol:
Chéri Walters

K: Hogyan bátorítsam a kórusomat, dicsőítő csoportomat, előénekeimet és zenészeimet, hogy igazán dicsőítsenek, és ne csak „előadjanak”?

V: Don Moen, a Hosanna Music (Integrity) dalszerzője és vezetője a következő tanácsot adja a dicsőítésvezetőknek: „Ne vezess – dicsőíts!” Egy nagyon fontos igazságot hangsúlyoz ezzel, amelyet meg kell értetnünk dicsőítő csoportunk tagjaival. Ahhoz, hogy vezetni tudjuk a dicsőítést, mindenekelőtt dicsőítőkké kell válnunk. A következő módokon bátoríthatod a dicsőítést vezető személyeket, hogy igazi dicsőítőkké váljanak:

1. Hívd fel rá a figyelmüket személyesen és nyilvánosan is, hogy mindenekelőtt dicsőítőkké kell válniuk.
2. Emlékeztess őket, hogy a dicsőítés nem előadás, hanem szívből jövő cselekedet. A gyülekezet nem a hallgatóságuk; Isten ellenben igen.
3. Ne légy szuperszemély! Légy őszinte: merd felvállalni, hogy nincs mindig kedved dicsőíteni, de megtanultad, hogy Isten kegyelme kipótolja a hiányosságaidat.
4. A dicsőítést vezetőkre imáidban, a próbákban és írásban is mindig szolgálattelvétként és dicsőítésvezetőként utalj.
5. Tedd félre a zenét, és figyelj a szövegre. Emlékeztess őket, hogy a szöveg mindig hordoz valamilyen üzenetet.
6. Biztassuk a dicsőítést vezetőket, hogy olyan módon fejezzék ki önmagukat dicsőítés közben, amivel maguk helyett az Úrra terelik a többiek figyelmét.
7. Imádkozzatok együtt gyakran azért, hogy Isten kenete legyen a pásztoron és a dicsőítő csoporton, s hogy a Szent Szellem vezesse az istentiszteleteket.
8. Szolgáljatok egymás felé az istentiszteletek mellett más alkalmakkor is; imádkozzatok egymásért, gyakoroljatok közösséget egymással, különösen betegség esetén és nehéz helyzetekben.

O. D. Hall dicsőítés- és zenei vezető gyakran kéri a kórusától egy hosszú próba végén, hogy énekeljék el még egyszer az éppen elgyakorolt dalt, de ezúttal csakis az Úrnak. Amikor azután az utolsó hang is elhangzik, és az a megfoghatatlan érzés lesz úrrá az embereken, hogy Isten végighallgatta őket, Hall azt mondja: „Ha soha többé nem énekeljük is el ezt a dalt, már megérte megtanulni!”

(Chéri Walter válaszait Advice to the Minister of Music: Get a Giant Hat Rack (Tanácsok zenei szolgálattelvéők részére avagy: Szerezz be egy óriási kalaptartót 1994, Chrism [Gospel Publishing House], Springfield, Mo.) című könyvből gyűjtöttük össze.)

Forrás: Network News. A szerző engedélyével felhasználva.

MADISON SQUARE GARDEN

A Radio City-ben megrendezett koncertek óta számtalan alkalomunk nyílt rá New Yorkban, illetve ország-, sőt világszerte is, hogy szolgáljunk az emberek felé. Legcsodálatosabb élményeink közé tartozik a mintegy 17.000 férőhelyes Madison Square Gardeni lemezbemutató koncertünk. A legkülönbözőbb gyülekezetekbe járó keresztények ismét hívogatni kezdték hitetlen ismerőseiket. Ez alkalommal azonban az Úr különösen ráterhelte a szívünkre az emberek egy bizonyos csoportját.

Aki New Yorkban él, nem tudja nem észrevenni azt a több ezer hajléktalant, akik a város hajléktalanszállásain húzzák meg magukat. Sokan közülük csótányok és patkányok lakta épületekben találnak fedelmet a fejük fölé, ám egyik-másik épület olyan veszélyes, hogy többen inkább az utcát választják. Hittünk benne, hogy Isten indított el bennünket a New Yorki hajléktalanok felé, így felvettük a kapcsolatot a különböző hajléktalanszállókkal, és meghívtuk az ott lakókat egy ingyenes koncertre a Madison Square Gardenbe. Összesen háromezer hajléktalan fogadta el a meghívásunkat. Több tucat buszt béreltünk, hogy a koncert helyszínére szállítsuk őket, majd vissza a szállásukra. Mindegyiküket megajándékoztuk egy tisztálkodási szerekkel teli táskával. A hajléktalanok többsége sohasem járhatott még a Madison Square Gardenben, és a legtöbbször nem értette, miért bánnak velük ilyen megkülönböztetett figyelemmel. A koncert végeztével a férjem ígét hirdetett, majd kérte, hogy álljanak fel mindazok, akik szeretnék elfogadni az üdvösséget. Több ezer embert láttunk felkelni a székéből.

Maria Negrón egyike volt azoknak a hajléktalanoknak, akik aznap este felálltak – 14 gyermeket nevel, 1-től 14 évesig. Maria és gyermekei együtt adták át szívüket az Úrnak. Gyülekezetünk egyik tagja, Delores Bonner vállalta, hogy minden héten elmegy a gyerekekért és elviszi őket a vasárnapi iskolába. Isten más testvéreket is indított, hogy még többet tegyenek Máriáért és a gyermekeiért. Különösen megérintette a szívünket a legidősebb gyermek, Oscar helyzete. Mivel ő volt az elsőszülött, felelősnek érezte magát tizenhárom testvééréért. De vajon hogyan képes elhordozni ekkora terhet egy 14 éves fiú? Így hát gyülekezetünk a szárnyai alá vette Oscart.

Mivel az utcán nőtt fel, továbbra is előfordult, hogy utcai veszekedésekbe keveredett és meggyűlt a baja a rendőrséggel. A gyülekezet azonban mindennek ellenére mellette maradt, és ma, 21 évesen Oscar teljes szívéből szereti az Urat. Tudjuk és lát-

juk, hogy Isten keze rajta van az életén. Nemrégiben megkérdezték tőle, mit jelent a számára Jézus, mire Oscar így felelt: „Jézus a Gondviselőm. Megmentett a haláltól és menedéket nyújtott nekem meg a családomnak.” Oscar tehát egy hajléktalanmenhelyről a szerető Isten menedéket adó karjaiba került át, akárcsak a többiek, akik elfogadták az evangéliumot. Azon a Madison Square Gardeni estén az Úr lehetővé tette számunkra, hogy olyan embereknek mutassuk be szeretetét, akik addig csak a fájdalmat és az elutasítást ismerték.

Talán a kedves olvasót is foglalkoztatja, hogyan lehet egy kórus evangélizációs szolgálata hatékony részévé a gyülekezeti missziós munkának. Sajnos erre nincsenek garantáltan eredményes módszerek, amelyek minden gyülekezetben ugyanúgy működjenek. A Brooklyn Tabernacle belvárosi gyülekezet belvárosi kórusával, amely belvárosi emberek felé szolgál. A számunkra elérhető helyszínek nem biztos, hogy minden gyülekezet számára szóba jöhetnek. Mégis, ha Isten ráterhelte a szívünkre, hogy lépjunk kívül a gyülekezet falain, fontos mindvégig szem előtt tartanunk néhány szellemi alapelvet, amelyek egész biztosan ugyanúgy működni fognak máshol is, mint nálunk.

HOGYAN ÉRJÜK EL A VÁROSUNKAT?

IMÁDKOZZ, IMÁDKOZZ ÉS MEGINT CSAK IMÁDKOZZ!

Az ima a legfontosabb eleme a kórus szolgálatának. Minden héten találkozunk a kórustagokkal, hogy együtt vigyük szívünket az Úr elé és keressük akaratát. Ilyenkor arra kérjük Istent, hogy használ-

jon bennünket, és hatalmas erejével mentse meg az embereket rajtunk keresztül. Ahogy ezt tesszük, az Úr újabbnál újabb ajtókat nyit meg előttünk.

A Róma 8:26 arra figyelmeztet bennünket, hogy nem tudunk úgy imádkozni, ahogyan kellene, de Isten az Ő Szent Szellemét adta, hogy segítsen nekünk gyengeségünkben. Soha ne tekintsük ezért magától értetődő, természetes dolognak, hogy megkérdezhessük az Urat, imádkozni és keresni arcát bármely élethelyzetben. Értékeljük nagyra ezt a lehetőséget. Az imádság által kórusunk megértheti Isten tökéletes akaratát, és abban járhat. Nem azért imádkozunk, mert Isten ne tudna a szükségünkről, hanem mert igenis tud róluk és szeretne elvezetni bennünket a legjobb megoldásokhoz. Az 1 János 5:14,15-ben így olvassuk: „Az iránta való bizalmunk pedig azt jelenti, hogy ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket. Ha pedig tudjuk, hogy bármit kérünk, meghallgat minket, akkor tudjuk, hogy már megkaptuk, amit kértünk tőle.” Az imádság tehát elengedhetetlenül fontos.

FIGYELJ ISTEN VEZETÉSÉRE!

Isten gyermekének sok egyéb között abban az áldásban is része lehet, hogy az Úr vezeti őt. A Biblia azt mondja, hogy „akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai” (Róma 8:14). Jézus világosan állította magáról, hogy Ő a Jó Pásztor (János 10:3,4). Amikor imádkozunk, Isten segítségével folyamodunk, aki azt ígérte, hogy megsegít bennünket (Ézsaiás 30:19,21). Figyelnünk kell az Úrra ahhoz, hogy meghallhassuk szavát, és csakugyan azokat a

dolgokat tesszük meg, amelyekre Ő hív el bennünket. Őnélkül semmit sem cselekedhetünk.

JÁRJ HITBEN!

A keresztények hite legyőzi a világot. Hit által bizakodunk Istenben, hit által szolgálunk, evangélizálunk, harcoljuk a nemes harcot, magasra emelve a hitnek pajzsát. Az Istentől kapott ígéretek is hit által nyerhetjük el, és ugyancsak hitben indulunk el akkor is, ha valahová küld minket az Úr. De ez a hit nem egyetértésünk vagy holmi logikus következtetés eredménye. Hitünk egy személyben, Jézus Krisztusban gyökerezik, valamint természetfeletti erejében, amely által bármit megtehet, messze fölötte mindannak, amit el tudunk képzelni. A Zsidók 11:6-ban úgy olvassuk, hogy hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni.

ÖSSZEFOGLALÁS

Annak ellenére, hogy sosem gondolt lehetőségek nyíltak meg a Brooklyn Tabernacle Choir előtt, az Úr mindmáig nem engedte elfelejtenem mindazt, amit a szolgálatunk elején megtanultam. Azok az első Teen Challenge találkozók arra emlékeztettek, hogy Isten csodákat tehet, ha a szívünk őszinte, és egyetlen célunk: Neki dicsőséget szerezni. A Teen Challenges fiatal emberek távolról sem voltak jó énekesek. Ha Isten ereje és jelenléte az ő hangjuktól függött volna, aligha történt volna bármi is az evangélizációkon. Márpedig nagy dolgok történtek! Megértettem mindezekből, hogy tiszta szívre van szükségünk, és teljes mértékben Istentől kell függenünk, máskülönben fáradozásaink hiábavalóak lesznek még akkor is, ha a világ leghíresebb színpadain kapunk lehetőséget a fellépésre.

Minden kórusra ugyanaz a nagy csapda leselkedik: a kísértés, hogy előadni akarjanak, szórakoztatni az embereket, ahelyett hogy szolgálnának. Ha egy kórus tagjai számára a közönség szórakoztatása válik elsődlegessé, a szellemi lehetőségek ajtajai bezárulnak előttük. Ha tehát vágyunk meglátni, ahogy Isten megéri az elveszetteket az éneklésünkön és az igehirdetésünkön keresztül, folyamatosan keresnünk kell Őt. Ennek hiányában csupán újabb programmal gazdagítjuk városunk kulturális életét. Az emberek talán jól fognak szórakozni, de az életük nem változik meg.

Kórusunkkal számos helyszínen szolgálhatunk a gyülekezet épületén kívül – az utcán, börtönökben, iskolákban, színháztermekben. Nem az tehát a nagy kérdés, hogy hol szolgáljunk,

Kérdések és válaszok

a dicsőítés témakörében

Válaszol:
Tom Matrone

K: Számos gyülekezetben megszüntették a nagykórusok szolgálatát, és helyükbe kisebb formációk, például dicsőítő csoportok léptek. Miért lehet mégis fontos a nagykórusok szolgálata a gyülekezetek számára?

V: A kóruszolgálat sok tekintetben gazdagítja a gyülekezetet. Az elkövetkező években egyre nagyobb igény támad majd az egyházban a kóruszolgálatok iránt. Lássunk most öt érvet, amelyek alátámasztják a nagykórusok létjogosultságát a gyülekezetekben:

1. A kórusok segítenek a gyülekezeti éneklés vezetésében. Bátorító légkört teremtenek, ami segít a jelenlévőknek a dalok végigéneklésében. A kórusok az új dicsőítő dalok megtanulásában és a régi énekek felelevenítésében is sokat segíthetnek.
2. A kórus szolgálata különleges zenei élményt nyújt, amely segíthet a gyülekezetnek megragadni a hit természetfeletti vonatkozásait. A kórusművek magasabb zenei színvonalat képviselnek a gyülekezeti éneklésnél, így megszólalásuk jobban érzékelteti Isten természetfeletti jelenlétét.
3. A kóruszolgálat lehetőséget kínál a kórustagoknak, hogy különleges módon fejezzék ki dicséretüket, amely kifejezőmódot imádság és gyakorlás által finomíthatnak.
4. A kórusok elősegíthetik a gyülekezet növekedését is, amennyiben céljuk a lelkek megnyerése. Egy-egy ének gyakran olyan módon érinti meg a bűn ember szívét, amire semmi más nem képes.
5. A kóruszolgálat önfegyelemre tanítja a tagokat, és e képességüket az élet más területén is kamatoztatni tudják.

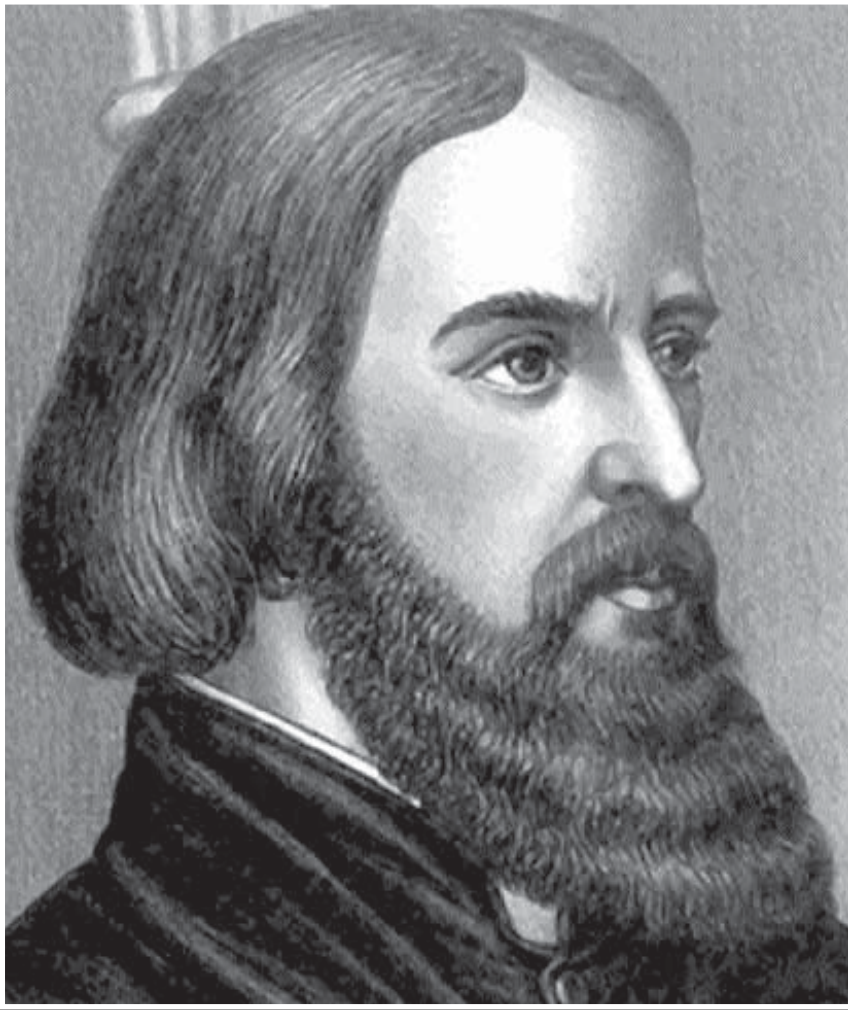
Forrás: Network News. A szerző engedélyével felhasználva.

hanem hogy ki megy el? Akik igent mondanak Isten elhívására, garantáltan örömet lelik majd benne, hogy az Úr akaratában járhatnak. Jézus mondta: „Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját. Vajon nem ti magatok mondjátok-e, hogy még négy hónap, és jön az aratás? Íme, mondom nektek: emeljétek fel a szemeteket, és lássátok meg, hogy a mezők már fehérek az aratásra.” (János 4:34,35)

Légy bár kórusvezető, kórustag, lelkipásztor vagy egyszerű gyülekezeti tag, kedves Olvasó, a szolgálataid akkor tud csak kibontakozni, ha kész vagy megüresíteni magad az önös érdekektől és megtelni Jézus Krisztus szeretetével. Azért imádkozom, hogy az Úr segítsen nekünk mindenkor az Ő szemével látnunk a világot a magunké helyett, mert a mezők immár valóban érettek az aratásra! Imádkozom, hogy soha ne korlátozzuk be, hogyan tudja Isten elvégezni rajtunk keresztül az aratás munkáját.

Carol Cymbala

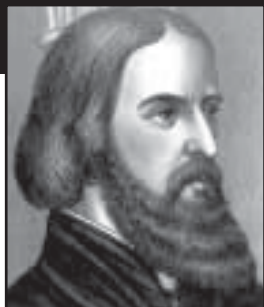
a The Brooklyn Tabernacle Choir vezetője,
férje Jim Cymbala, a New Yorki Brooklynban
található The Brooklyn Tabernacle gyülekezet
pásztora

Husz János:*

BOHÉMIA LÚDJA

1415. július 6.-án Husz János lelépett a Constance-i katedrális faemelvényéről. Ezrek követték őt rémült tekintettel. Husz éppen a Róma 6:6-ról hallgatott meg egy prédikációt azzal az üzenettel, „hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test” (vagy: „a bűnnek teste” – Károli). Husz maga volt a „bűnnek teste”. Eljött a felette hozott ítélet végrehajtásának, azaz kivégzésének napja.

Hét püspök lépett elő, majd levetkőztették koszos, tetves börtönruhájából, és patyolattiszta papi öltözetet adtak rá. Jobb kezébe egy borral teli serleget nyomtak, majd a papságból való kiközösítését jelképezendő lerántották hátáról a papi köntöst, és kiütötték kezéből a serleget. Összeláncolták a háta mögött vézna, erőtlen kezeit, majd elvezették, hogy elnyerje a kor eretnekeknek szánt szörnyű büntetését: a máglyahalált.

A hatóságok fegyveres katonákkal őrizték, akik igen nyugtalanok voltak. Husz népszerűnek számított a nép körében, s a veszthelyre vezető úton végig óriási tömeg tolongott. Egyszerű prédikációi, amelyeket a nép nyelvén mondott el – szemben a javarészt latinul prédikáló papokkal –, felkavarták a paraszti szíveket. A szentséget és a tisztaságot személyes példájával mutatta be hallgatóinak. Erkölcsi szempontból még a legádázabb ellenségei sem találtak kivetnivalót benne.

A helyzetet tovább bonyolította, hogy a per reggelén (június 7.-én) néhány órára holdfogyatkozás homályosította el a napot. Ez még inkább meggyőzte az embereket azzal kapcsolatban, hogy Istent felháborítja, amilyen brutális és igazságtalan bánásmódban a római katolikus hatóságok Huszt részesítik. Mire Husz elindult a kivégzés helyszínére, már mindenkinek pattanásig feszültek az idegei.

1415 nyarán általános zűrzavar uralkodott a birodalomban. A pápai trónra török három részre szakították a keresztyének táborát. Mindegyikük csalhatatlannak titulálta magát, és befolyását arra használta fel, hogy ellenfeleit exkommunikálja és elítélje. A császár a viszály feloldása érdekében hívta össze a Konstanzi Zsinatot. Huszt is meghívták, biztonságos hazatérést ígérve neki, hogy magyarázza el vitatott nézeteit az angol reformátor, John Wyclif tanításaival kapcsolatban.

ÚGY ÉLT, AHOGY BESZÉLT

Milyen naiv is volt annak idején, hogy

hitt a császár szavának! Alig tíz hónap telt el azóta, hogy Prágából titokban Konstanzba utazott. Szellemi tekintélyével, szentségével és ékesszólásával szerzett hírneve azonban megelőzte őt. Az utcákon hatalmas tömeg üdvözölte és éljenzett neki. A hatóságok vendégszeretetét élvezte, és szónoklatra kérték fel a környező városok székesegyházaiban. Az emberek nem csalódtak Husz igehirdetését hallgatva. Az erkölcsi, szellemi és tanbeli megújulás szükségességét hangsúlyozta, és felemelte szavát a korrupt papság ellen. És az Isten egyszerű, ám annál erőteljesebb Igéjére éhező emberek lelkesen hallgatták.

Ám a császár nem sokkal Husz Konstanzba érkezését követően gonoszul megszegte ígérését. Kivégzése napján Husz lesoványodva vonszolta testét, melyet megtört a patkányok lakta, középkori földalatti cellában eltöltött hét hónap. A börtönőr minden éjszaka odaláncolta a cella sziklás falához. Fogfájás, epekő, magas láz és hányásrohamok kínozták szakadatlanul. Egyszer csaknem belehalt az éhségbe, de a császár ételt küldött neki, nehogy a hatóságoknak le kelljen mondaniuk a máglyán való megégetéséről.

A sokaság csalódottan nézte végig, ahogy némán elvonult előttük. Úgy tűnt számukra, hogy valahányszor egy igaz és becsületes vezetőt támaszt Isten, a hatóságok mindannyiszor leszámolnak vele. Bár ezt már megszokhatták, tehetetlenségük keserűséget és cinizmust váltott ki belőlük. Lehet, hogy valóban bűnös? - tűnődtek némelyek. Talán mégis igaza van a hatóságoknak.

A láncok Husz csuklójába vágtak, de ami kevés ereje még volt, azzal megpróbálta továbbvonozolni vézna testét. Máglyahalált halni rettenetes dolog volt. A szerencsések hamar kilehelték a lelküket, egyesek azonban háromnegyed órán át, vagy akár tovább is elevenen égtek. Ő vajon mennyire lesz „szerencsés”? Talán Pál szavai szolgáltak neki bátorításul a 2

Korinthus 4:17,18-ból: „Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra.” Kicsivel korábban azt írta egyik barátjának, hogy Isten vagy kioltja a lángokat, vagy megerősíti őt, hogy el tudja viselni a rá váró szörnyűségeket. Husz Istenben bízott, és nem önmagában.

IFJÚKORI EMLÉKEK

Milyen ironikus, hogy olyan igazságokért kellett meghalnia, amelyeket korábban egy másik hithős, John Wyclif fedezett fel újra, aki azonban Husszal ellentétben ágyban halt meg.

Husz akkoriban találkozott először Wyclif írásaival, amikor utolsó évét töltötte a Prágai Egyetemen. Kezdetben zavarták tanításai: Túl radikálisak - gondolta. Annyira különböznek a mások által hirdetett tradícióktól. Ám amikor fellapozta a Bibliát, a Wyclif ellen felhozott érvei sorban szertefoszlottak. Forradalmian új anyagra bukkant rá, hiszen Wyclif a lelkiismeret szabadságáról és az egyetemes papságról tanított, melynek minden hívő része, aki kész fölébe helyezni a Szentírást az emberek tanításának.

Husz ösztönösen megérezte, milyen drága árat kell majd fizetnie ezekért a radikális gondolatokért. A keresztyénség a pápai tekintély cementjével volt eggyé ragasztva. A Szentírást a pápa fölé helyezni valójában a középkori élet és kultúra alapjaira nézve jelentett fenyegetést.

Husz bizonyára megemlékezett a Prágai Egyetemen eltöltött boldog évekről, amikor barátaival együtt elkezdtek olvasni Wyclifet, majd a Bibliát, és felismerték, hogy Wyclifnek igaza van. Rendszeresen találkoztak, hogy megvitassák a radikális isteni igazságokat és közösen imádkozzanak. A Prágai Egyetem egyszerre döntő események színhelyévé vált, és Husz társaival együtt boldog volt, hogy részese lehet egy ilyen horderejű változásnak.

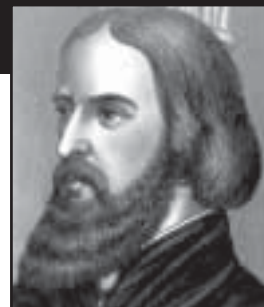
ERŐ A SZOLGÁLATBAN

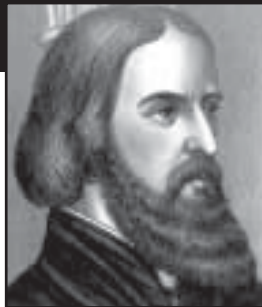
Husz átlagos képességű diák volt, mégis egyetemi diplomát szerzett. Minden bizonnyal visszaemlékezett rá, milyen öröm töltötte el, amikor felszentelték, és először hirdethette az Igét Isten erejével. A neki adatott ajándék utat tört előtte. 30 éves volt, amikor 1402-ben lelkészi állást ajánlottak fel neki Prágában, a híres Betlehem Kápolnában, ahol azután naponta kétszer hirdette Isten Igéjét. Rendkívüli kenet nyugodott meg rajta. Rövid idő elteltével már a környező utcák is az éhes szívű emberek töltötték meg.

Felidézhetette magában, hogyan miközben az Isten Igéjéből fakadó öröme nőttön-nőtt a Betlehem Kápolnában eltöltött évek alatt, a paptársaiban felfedezett hiányosságok mind nagyobb mértékű megvetést váltottak ki belőle. A cölibátus vicc volt csupán, senki sem vette komolyan. Köztudott volt, hogy a papok jó része szeretőt tart, egyeseknek még gyerekeik, sőt unokáik is születtek. Dűhe még inkább feltámadt, amikor XXIII. János pápa pénzért kezdte árulni a tudatlan parasztnak a bűnbocsánatot, hogy a befolyó összegből azután hadsereget toborozzon és háborút indítson Nápoly ellen.

Keresztelő Jánoshoz hasonlóan őt is mélyen elkésértette, hogy a király, a nemesek, az egyházi vezetők, a papok és a polgárok mind kapzsik, önteltek, részegesek, paráznák és mértéktelenek. Úgy állt ott közöttük, mint maga a megtestesült lelkiismeret. Vajon ki lehet alkalmas ilyen nagy feladatra? Ő nem volt az. Istenből kellett erőt és bátorságot merítenie.

A Betlehem Kápolnában tizenkét nagyszerű évet töltött el - élete legszebb éveit. Örömmel látta, hogyan változik meg ezreknek a szíve és az élete a prédikációi hatására. Még a királynő is magához hívatta, hogy legyen gyóntatópapja. Prága városa, sőt egész Bohémia lakossága Krisztushoz kezdett fordulni, így hát, John Wyclif elvetett írásainak a hatására, tovább hirdette Isten Igéjét.

Pontosan tudta, hogy növekvő hírneve és népszerűsége fenyegetést jelent a pápa hatalmára Bohémia fölött. Eszébe jutott a pápa Prágára kirótt interdiktuma is, amikor, hogy megvédje a várost, vidékre vonult vissza. És most itt volt hát vidéken. "Jobb jól meghalni, mint rosszul élni" - szokta mondani. Ám most Isten kegyelmére volt szüksége ahhoz, hogy jól tudjon meghalni.

A marsall nyakára csatolta a rozsdás vasból készült nyakörvet, és odaerősítette vele a vasoszlophoz. A tömeg némán és rettenettel figyelte az eseményeket. A katonák állig körülrakták szalmával és fával.

Hagyok vajon hátra valamit is? - gondolta talán mindeközben Husz. Vagy hiába éltem? De Isten korábban ígéretet tett neki: „A ludat elhallgattatják (Husz neve csehül ludat jelent), de hamvaiból száz év múlva hattyút támasztok fel, amelyet senki sem tud majd elhallgattatni.” „Istenem, adj erőt!” - imádkozott. „Csak benned reménykedem. Nélküled gyöngye vagyok.”

Baváriai Lajos marsall odalépett Huszhoz, és kérte: vonja vissza tévedéseit, és megmenekül a haláltól. „Milyen tévedéseket kellene visszavonnom?” – kérdezte Husz. „Tudomásom szerint egyben sem vagyok vétkes. Isten a tanúm rá, hogy amit írtam és prédikáltam, mind azért tettem, hogy lelkeket mentsek meg a bűntől és a kárhozattól; ezért aztán a legnagyobb örömmel pecsételtem meg a véremmel is azt az igazságot, amelyet leírtam és prédikáltam.”

A marsall erre intett, hogy gyújtsák meg a tüzet, s ahogy a lángok a magasba csaptak, Husz énekelni kezdett: „Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!” Három versszak után a tűz hangosan ropogni kezdett, és elnyelte Husz hangját. Végül az éneklés abbamaradt. Husz Isten kegyelmében megerősödve veszett oda az Úr dicsőségéért való szenvedés kemencéjében. Az ilyen férfiakra nem méltó ez a világ.

UTÓSZÓ

Amikor eljutott Prágába Husz János elárulásának és megégetésének a híre, polgári lázongás tört ki a városban. az emberek megízlelték az igazságot Husz prédikációin keresztül, és immár nem volt visszaút.

A pápa 150.000 fős hadsereggel szállta meg Bohémiát. A tizenöt évig elhúzódó háborúban egy elszánt félszemű katona, Jan Zizka vezette őt ízben is győzelemre a huszita sereget a reménytelenül nagy túlerővel szemben. A huszita győzelmek, élükön Zizkával, a történelem azon csodálatos eseményei közé tartoznak, amelyekről sajnálatos módon túl keveset hallunk és tudunk. Zizka parasztközből verbuvált sereget, és kora hadviselési taktikáit mintegy kétszáz évvel megelőzve, nemegyszer tízszeres túlerővel szemben aratott győzelmet Európa legjobb hivatásos hadseregei felett. „Nem jegyezték fel ennél nagyobb csodát a hadikrónikákban” – írja Lynn Montross.

Isten valóra váltotta Husznak tett ígéretét. Százkét esztendővel később Luther Márton kiszögezte 95 tételét a Wittembergi templom ajtajára, és ezzel kezdetét vette a reformáció. Husz János nem halt meg hiába.

William P. Farley

a Grace Christian Fellowship gyülekezet lelkipásztor a Washington állambeli Spokane-ben.

* Husz János neve Jan Hus-ként is ismeretes

BIBLIOGRÁFIA

- Schaff, Philip: History of the Christian Church, 3. kiadás, vol. 6. Peabody, Mass.: Hendrickson Publishing Company, 1996.
- Wylie, J. A.: History of Protestantism, Vol. 1. www.doctrine.org/history/
- Fudge, Thomas A.: „To Build a Fire.” Christian History (2000. ősz): 10.
- Montross, Lynn: War Through the Ages. New York: HarperCollins Publishers, 1960.

A SZERKESZTŐ ASZTALÁRÓL

NÉHÁNY GONDOLAT AZ IMÁDATRÓL...

Keresztyén vezetőként folyamatosan találkozunk olyan kötelezettségekkel és személyes elvárásokkal, amelyek különböző fokú stressz forrásává válhatnak életünkben. Hogyan tarthatjuk meg az egyensúlyt a szolgálat kihívásai, a családi kötelezettségek, a pénzügyek és a személyes kapcsolatok rengetegében? Számos dolog elvonhatja a figyelmünket, és esetleg nehéz időt szakítani arra, hogy leüljünk az Úr lábához, és élvezzük a vele való közösséget (Lukács 10:39). Néha azt hisszük, hogy az imádat csak gyülekezeti felállásban létezik. Ugyanakkor, hitem szerint, Isten arra hívja a pásztorokat és keresztyén vezetőket, hogy életvitelüket az Úr imádata és dicsérete jellemezze. Személyes életemben azt tapasztaltam, hogy úgy tudom a leginkább felfrissíteni szellemi erőnléteimet, ha különvonom Istennel imádságban és imádatban. Hadd álljon itt az **imádó élet** néhány áldása – a teljesség igénye nélkül.

Az imádat tisztán tartja a szívet. Nehéz valódi, igei imádatba fogni, ha titkolt bűn vagy mások iránt táplált negatív indulat lakozik a szívben. A Királyok Királyát imádjuk, és közben a Szent Szellem eszünkbe juttatja vétkeinket, hogy megvalljuk azokat, és megtisztítsuk magunkat Isten előtt.

Az imádat felerősíti a mindenható Isten jelenlétét és erejét. A szolgálatban sokszor a frusztráció és a terhek vonják el figyelmünket, kötik le időnket. Ha minden nap személyes imádatlal kezdünk, sokkal inkább tudatában leszünk Isten hatalmának. Istennek semmi sem lehetetlen – hitünk épül, miközben ennek tudatára ébredünk.

Az imádat betekintést nyújt Isten nézőpontjába. Végül is Isten kezében tartja az irányítást. Ha kérjük őt, bölcsességet és útmutatást ad. Ő a Jópásztor. Gyakran imádat közben érkezik válasz egy adott szükségre.

Az imádat Isten békességét szabadítja fel szívünkben. Az imádat szüli meg azt a békés bizonyosságot, hogy Ő mindent a javunkra fordít, még ha nem is látjuk a folyamat minden lépését.

Mikor töltöttél utoljára időt imádatban és éneklésben? **A dicséretekben győzelem van!** Bízunk benne, hogy a Tárház jelen száma áldásos lesz személyes életedre és szolgálatodra egyaránt.

Bill L. Williams

Európa/FÁK országok igazgató

Life Publishers International

TÁRHÁZ

Negyedévente megjelenő teológiai magazin az EVANGÉLIUMI PÜNKÖSDI KÖZÖSSÉG a LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL és az ASSEMBLIES OF GOD, USA gondozásában.

Kiadványunk az amerikai „Enrichment” c. magazin kivonatolt fordítása; a cikkeket és az illusztrációkat a Kiadó előzetes hozzájárulásával adjuk közre.

1143 Budapest, Gizella u. 37.

Szerkesztőbizottság: Fábian Attila (EPK); Bill L. Williams (LIFE Publishers képviseletében); Rick Wislocky (Assemblies of God képviseletében)

© 2005 Assemblies of God, USA

Magyar kiadás © Evangéliumi Pünkösdi Közösség

Magyar szöveg: Gulyás Melinda, Makovei Róbert

Ha másképp nem jelöltük, a bibliai idézetek a Magyar Bibliatársulat protestáns bibliafordításából (1993) származnak.

MI AZ IMÁDAT?

Az imádat beszélgetés Isten és ember között; dialógus, melynek egy keresztény életét mindig jellemeznie kell.

1. Az imádat azt jelenti, hogy egész valónkat átadjuk Istennek; ez az az áldozat, melyet Ő tőlünk egész életünkön át elvár.
2. Az imádat pozitív válaszadásunk a Szentháromság Isten kijelentésére. A keresztények minden cselekedetükkel imádhadják az Urat, melyet szeretetből tesznek, az Atya szeretetére válaszolva. Életünk folyamatos imádat kell, hogy legyen, mivel az imádat szabályozza a lelki „anyagcsere-folyamatokat”.
3. Az imádat a Teremtő és az ember közötti szeretetkapcsolat eredménye; a legtöbb, ahogyan valaki Isten szeretetére reagálhat. Ez az ember örök elhívásának elsődleges és legalapvetőbb célja.
4. Az imádat szívből jövő szeretetünk, hódolatunk és dicséretünk kifejezése Isten felé, miközben elismerjük, hogy Ő mindenek felett való Úr.
5. Az imádat a megváltott ember, azaz a teremtmény megnyilvánulása Istennel, azaz Teremtőjével szemben. Mindeközben a Szentlélek az írott Igét az ember szívébe írja, az ember akarata, értelme és érzelmei hálával, tisztelettel és hódolattal válaszol annak az Istennek, aki Jézus Krisztus megváltó munkáján keresztül jelentette ki magát.
6. Az imádat olyasvalami, amit mindenekelőtt a szívünkkel érzünk, majd érzéseinket a megfelelő módon ki is fejezzük.
7. Az igazi imádat és dicsőítés Isten iránti csodálat és túlcorduló szeretet Isten jelenlétében.
8. Az imádat az a képesség, hogy Istent egész lényünkkel: testünkkel, lelkünkkel és szellemünkkel is magasztalni tudjuk.
9. Az igazi imádatban lényünket minden szégyenérzetet levetkőzve öntjük ki az Úr Jézus Krisztus elé, akivel élő, szeretetteljes kapcsolatban vagyunk.
10. Az imádat során gyakorlatilag Isten bennünk lévő szelleme találkozik az Atya Isten Szellemével.
11. Az imádat a bennünk lévő szellem válasza az Istennél lévő Szellemnek: legbensőbb lényünk találkozása Isten legbensőbb lényével.
12. Az imádat az értelmes teremtmények leglogikusabb viszonyulása Teremtőjükhöz.
13. Az imádat mérhetetlen szeretet és legmesszebbmenő engedelmesség.

Forrás: Bob Sorge, Fedezd fel a dicsőítést,
Szeráf Zenei Alapítvány, Budapest, 2001.
A szerző engedélyével felhasználva.